

Marit Tusvik

PENÉSZ

Színjáték két felvonásban

Szereplők

MAGGI, norvég, karcsú, meglehetősen elegáns nő IRMA, finnországi svéd, „nagyamama”-típus, de nem lány, hanem erőteljes, határozott

Szín: spártai egyszerűséggel berendezett szállodai szoba. Két kopott, de masszív ágy, két éjjeliszekrény olvasólámpával. A falon két-három kép („Lovak a sztyeppén”, „Jézus báránnyal” és egy szovjet államelnök képe), témáik között nincs összefüggés. Kis asztal telefonnal. Ajtó a fürdőszobába

ELSŐ FELVONÁS

A két nő a folyosón jön, húzzák maguk utána bőröndjüket. Irma előresiet, Maggi gondosan megnézi minden szoba számát

MAGGI Ez az, kedves... izé! Ez az! *(Bemegy a szobába, felgyújtja a lámpát)*
IRMA *(bejön, lehúzza a kesztyűjét, kezét nyújt)* Szervusz. Irma vagyok. Öt elemi. Szakácsnő. A bonássurdi megyei kórház volt szakácsnője.

MAGGI *(leereszkedő tartózkodással)* Margrethe Dahl. Maggi. *(Körülnéz)* Kár, hogy el kellett cserélnünk a szobát.

IRMA *(apró rántásokkal lehúzza a másik kesztyűjét is)* Nekem mindegy. Sokféle emberrel volt már dolgom.

MAGGI Na igen... De én már olyan jól megszoktam Elsét... pedig csak két napja ismerem, amióta itt vagyunk Moszkvában... *(Egy pillantást vet Irma)* ...tudod, hogy van ez! De hát érthető, hogy Iversennél akar egy szobában lenni, most, hogy szegény Iversen... *(Irma felé fordul)* Micsoda helyzet! Itt veszteni el egy férjet, ilyen távol otthonról... *(Tétován az ágyakra pillant, egyikről a másikra)*

IRMA *(fogja a bőröndjét, próbaképp ráteszi a hozzá közelebb álló ágyra, aztán újra felemeli, és elindul a másik ágy felé)* Ilyen az élet. Egyszer fel, egyszer le.

MAGGI Jaj, hogy mondhatasz ilyet! Hát lehetett volna a te férjed is! IRMA *(lecsapja bőröndjét az ágyra)* Az én férjem már halott. Hála az égnek. MAGGI Veled is megtörténhetett volna!

IRMA *(felakasztja a kabátját)* Ez is mutatja, hogy jobban kell vigyáznunk egymásra! *(Szemügyre veszi a szobát, benéz a szekrényekbe)* Az ember már kezdi megszokni a luxust. *(Ököllet a matracra csap)* Az ám! *(Bemegy a fürdőszobába körülnézni, hallani, hogy valamit csapkod; kikiabál)* Tudtam!

MAGGI Mit?

IRMA Az ablak!

MAGGI Nem baj. Jó lesz egy kis friss levegő. *(Reználtan felteszi bőröndjét a másik ágyra, leveszi kabátját, beakasztja az egyik szekrénybe)* Remélem, éjszaka azért ezt abbahagyják. Te érted, hogy miért pont itt...

Kintről légalapács csattogása és építkezési zaj hallatszik be

IRMA *(visszajön, és elkezd kinyitni a bőröndjét)* Engem nem zavar! Úgy alszom, mint a mormota.

MAGGI *(gyorsan Irma felé fordulva)* De ugye nem horkolsz?

IRMA Én? *(A bőrönd zárjával bajlódik)* Minta mennydörgés!

MAGGI *(erőtlenül lerogy az ágy szélére)* Nem vagyok hajlandó fildugóval aludni soha többé! Épp elég éven át kellett már... Igen, ne értsd félre... Kristian aranyos, kedves ember volt...

Irma nem zavartatja magát, tovább babrálja a bőrönd zárját

Beszélnem kell Jonsennel. *(Az órájára néz)* Holnap. Keresnie kell nekem egy másik szobát, ahol...
IRMA *(gyors rántással széthúzza a cipzárakat, felnyitja a bőröndöt. Hátrahököl)*
Mi az ördög...

Maggi kinyitja bőröndjét, és hátat fordítva Irmának elkezd beakasztani ruháit a szekrénybe

Mi a pokol fészkes nyavalyája ez!

Maggi Irmára pillant, fejét csóválja, folytatja a rakodást; pipereholmit, tubusokat, tégléket rak ki az éjjeliszekrényre és a tükör előtti polcra

(Kiemel egy ruhadarabot a bőröndjéből, és ledobja a földre) Rohadt németek! Régen is ezt csinálták, és most megint kezdik. *(Rázza a ruhákat)* Megszállás. Terror! *(Egymás után dobálja le a ruhákat a földre)* Kutya legyen, ha ez nem az ő művük...

MAGGI Az ég szerelmére, mi ütött beléd?

IRMA Emlékszel arra a németre?

Maggi értetlenül néz Irmára

A liftben. Együtt jöttünk fel vele a liftben, erre csak emlékszel?

Maggi lassan rázza a fejét

A német! A tizenhatodik emeleten szállt ki!
MAGGI Ja! Az a bajuszos? Az német volt?
IRMA Miért mondd azt, hogy „az a bajuszos”? Hiszen más nemis volta liftben, csak mi ketten meg ő. És német volt, igen.

MAGGI Tényleg?

IRMA Nem emlékszel rá, hogy lehajolt, és a táskáját rátette a bőröndömrre? *(Eljártssza)* Nem emlékszel? Hogy így előrehajolt?

Maggi a fejét rázza. Irma a bőröndre mutat a fejével. Két ujjal kiemelt egy ruhadarabot, könnyedén megrázza, egy kevés fehér por száll ki belőle

Ő volt az.

MAGGI Na de Irma!

IRMA Ezek mindenütt kiszagolják az észteket!

MAGGI De hát te finn vagy, nem?

IRMA *(vállat von)* Ezek kiszagolják az ember őseit is! Ez a specialitásuk. *(Összeszed egy kis fehér port a kezében, és odanyújtja Magginek)* Kóstold meg!

MAGGI Köszönöm, nem kóstolom meg!

IRMA De kóstold csak meg! Tegél legalább egy picit a nyelved hegyére.

MAGGI Nem akarom megkóstolni!

IRMA Én megkóstoltam!

MAGGI És? Mi yen ize van?

IRMA Savanyú és édes. *(Két ujj közé fog egy ruhát, és könnyedén megrázza)*

MAGGI Hm.

IRMA *(gyanakodva)* Miért mondd azt, hogy „hm”?

MAGGI Hát... mert lehet, hogy kokain. *(Sétálgatni kezd)* És akkor a mi kis Irmánkat lefűlelik, és elviszik Szibériába, bedugják egy fogolytáborba, és...

IRMA Pszt! Vigyázz! *(Körülnéz, az ajtóhoz lopakodik, kiles, megkopogtatja ésvégvizsgálja a falakat)* Lehet, hogy itt mikrofonok vannak a falakban...

MAGGI *(nevet)* Irma! Láttalak én már téged a buszon. Meg az étteremben. Mindig nál d van egy üveg a vitaminjaidal. Nem így van? *(Kis szünet)* Megnézted Nem lehet, hogy kilazult a teteje?

IRMA Nem kell megnéznem. Azt az üveget én mindig zárva tartom. Ha van ezen a világon valami, amihez értek, akkor az az, hogy hogyan kell egy üvegre a tetejét rácsavarni. Hamincöt éven át voltam főszakács a megyei kórházban, tudom, mit kell csinálni az üvegekkel!

MAGGI Azért nem néznéd meg mégis?

IRMA Miért véded te a németeket? Te norvég vagy, neked tudnod kell, mit műveltek a háborúban. És én csak annyit mondok neked, ezek még most sem hagyták abba. Utazgatnak, liftezgetnek, és ártatlan nyugdíjasokon töltik ki a bosszújukat.
MAGGI Mondd, miért akamának a németek bosszút állni ma az észteken?
IRMA Uramisten... jöember... hát nem tudod, hogy... Nem, ez túl bonyolult, ezt nem lehet elmagyarázni.
MAGGI Bonyolult? Kinek? *Neked?*

Irma szelídebben; megveregeti az ágyat, jelzi Magginek, hogy üljön le. Maggi állva marad

IRMA Nézd, kedves Maggi. Csak arról van szó, hogy te más világban nőttél fel, mint én... ez lerí rólad! Az én világomban...
MAGGI Jaj, hagyd ezeket a szólásokat.
IRMA Na ez az! Pontosan úgy beszélsz, mint a lányom. Nem akarod hallani az igazságot.
MAGGI Miféle igazságot? Mit tudsz te rólam? Vagy bárki másról, akivel itt beszélgetsz? Este, amikor bementünk a városba, előttem ültem a buszon, melletted meg Iversenné ült, és... és tudod, milyen voltál? Olyan, mint egy...
IRMA *(magában)* Hihetetlen. Pontosan úgy beszél, mint Esmeralda.
MAGGI *(feldúltan, de visszafogottan)* Olyan, mint egy... *(Keresi a szót)* egy felfuvalkodott... és nyugdíjazott mártír!
IRMA *(gondolataiba merül, váratlanul hangosan és tisztán mondja magában)* A nagy erdők mindig bennünk vannak.

Maggi elhallgat, kíváncsi nézi Irmára

Semmit nem valósíthattam meg abból, amiről gyerekkoromban álmodoztam - hogy mi leszek, ha nagy leszek. A háború miatt. Tányán nőtem fel, és akkoriban nem múlhatott el egyetlen nap sem úgy, hogy ne mondták volna nekünk gyerekeknek, hogy „ilyet aztán nem szabad csinálni”, meg hogy „erről aztán szó sem lehet”. Mindig a háború miatt. A közelünkben levő egyetlen iskolát bezárták - a háború miatt. Mérőföldet kellett mindennap gyalogolni... *(Felnéz, és mint aki felébred, észreveszi Maggit)* Mert ugye a szüleim analfabéták voltak...
MAGGI *(széttárja karját, fáradtan elindul az ágy felé, sóhajt)* Na persze! *(Leül az ágyra, leveszi a cipőjét, lefekszik, felteszi a szemüvegét, elővesz egy térképet, és zajosan kitergeti maga elé)*

Irma a mennyezeti lámpa fényében vizsgálgatja a port

Nézd meg legalább azt az üveget! A biztonság kedvéért.
IRMA Nem kell megnézni! *(Előveszi, és tanulmányozni kezdi a noteszt)* ...Jonsen idegenvezető... őt... ötnyolcvanhét, ez az... *(felemeli a telefonkagylót, tárcsáz)* Fel kell jönnie, és tisztázni kell ezt az ügyet, igen... halló? Maga az, idegenvezető úr? Irma vagyok, *Irma!* Igen. Most itt vagyok az új szobában, a... nem is tudom, mi a száma... a tizenkilencedik emeleten! Tessék? Nem, nem, a szoba megfelel. Köszönöm. Köszönöm. Nem, arról van szó, hogy történt itt valami, ami nem kizárt, hogy bűnügy, és... Tessék? Nem, én nem csináltam semmit! Hallgasson ide, nagyon egyszerű az egész: együtt jöttünk fel a liften, az új szobatársnőm... izé... *Maggi* és én, és... Tessék? Igen, egy szobában vagyunk. Igen, köszönöm, jól van. De most már örülnék, ha meghallgatna, Jonsen. Szóval, a liften velünk jött egy német turista is - de csak színleg turista... mert engem nem tud becsapni - és valahogy becsempészett a bőröndömbe valamiféle *(Lebalkítja hangját)* kábítószert... Hogyan? Igen, azt mondtam. De ne ilyen hangosan, Jonsen, ne felejtse el, hogy hol vagyunk! Hogy mit akarok? Azt akarom, hogy keresse meg ezt az embert, és küldje ide. *(Hallgat)* Igen, pontosan. Akkor ebbe maradunk. Köszönöm. *(Leveszi a kagylót)*

MAGGI Na de ilyet!

IRMA *(elégedettten)* Szembesíteni kell a bűnével. Ezt most már nem úszhatják meg.

MAGGI Tényleg ide fogja küldeni Jonsen azt a németet?

IRMA Hát persze!

MAGGI Mondta?

IRMA Ha minden szóra kíváncsi vagy, hát ezt mondta: „Felküldöm magukhoz, *mihelyt a nyomára bukkanok.*”

MAGGI De hát még azt se mondtad el neki, hogy néz ki!

IRMA Nem? Mindegy... ez semmiség egy ilyen ügyes idegenvezetőnek, mint ez a Jonsen! Neki úgyis az a dolga, hogy embereket kell megtalálnia. *(Kiráz egy kis port az egyik ruhából egy újságpapírra, amiből azután kis csomagol hajtogat)* Egyébként a részleteket elmondhatom neki akkor is, amikor bejön megnézni a bizonyítékot. *(Felmutatja a csomagot)*

MAGGI A bizonyítékot?

IRMA A kábítószert.

MAGGI Igen? Megnézi? Akkor ő is kételkedik. Már csodálkoztam is, hogy...

IRMA Már miért kételkedne? Csak látnia kell a bizonyítékot, mielőtt fülön csip valakit. Ezt mindig így csinálja!

MAGGI *(sóhajt, fejét csóválja, a térképpel zörög)* Irkutszk. Tényleg elmegyünk Irkutszkba?

IRMA *(a „bizonyítékot” óvatosan leteszi az éjjeliszekrényre)* Csak egy hét múlva.

MAGGI Öt nap múlva. Pontosan öt nap múlva ott leszünk... Egész életemben ilyen helyekre szerettem volna eljutni: Irkutszk, Szamarkand, Taskent... és még van egy egész napunk itt Moszkvában is! *(A térkép fölött Irmára pillant)* Holnap pedig megnézzük a Bolsoj Balettel!

IRMA *(elkezdi összeszedni a földre dobált ruhákat, kirázza, és szépen össze-hajtogatja mindet)* Ami engem illet, én cirkuszba megyek.

MAGGI Igen? Az jó?

IRMA Hogy jó-e? Az önmagában megéri az egész utazást!

MAGGI Ez az út eddig igazán fantasztikus volt, ugye?

IRMA Különösen a sorban állások az ebédeknel. Azok tényleg fantasztikusak.

MAGGI Miért jöttél el tulajdonképpen erre az útra? Hiszen neked nem tetszik itt semmi; nem tetszik az ország, nem tetszenek az útírtásaid, és közben ártatlan embereket gyanúsítgatsz azzal, hogy kábítószert csempésznek a bőröndödbe...

IRMA Én így szeretek utazni. *(Kirázza az egyik ruhát)* Te meg másképp.

Maggi sóhajt, visszaereszkedik az ágyra, folytatja a térkép tanulmányozását

(Magginek hátat fordítva megnézi a vitaminosüveg tetejét, látja, hogy kilazult, összehasonlítja a por ízét, jó erősen visszacsavarja a kupakot. Odaáll Maggi elé) Nem csak a németek.

Maggi kíváncsi néz rá

Tudod, hogy a svédek mit találtak ki, hogy bosszút álljanak?

MAGGI *(nevet)* De háta svédek semlegesek voltak!

IRMA Voltak, na persze. Tudod, mit mondott nekem az a fenemód előkelő svéd

alak, aki tegnap mellettem ült a buszon...

MAGGI Dr. Ryding...?

IRMA Úgy hívják?

MAGGI Igen, azt hiszem...

IRMA ...szóval az a dr. Ryding, aki fehér „mouchoir”-t hord a mellényzsebében, és teveször zakója van... *(Félbeszakítja magát)* Ismered?

MAGGI Nem, nem! De azért kedves ember, ugye?

IRMA Hallgasd csak meg, mivel szórakoztatott, és aztán majd mondd meg nekem, mennyire tartod „kedvesnek”! Tehát ezt mondta: *(Dr. Ryding modoros stílusát utánozva)* Hazajön a finn Pekka a téli háborúból, és bekopog az ajtón. A felesége kikiabál: - Ki az? - Mire Pekka így válaszol: - Hát én! Ki a franc volna más? - Felesége örömeiben majd kibújik a bőréből, és azt kiabálja neki: - Jaj, Pekka drágám, nagyon hiányoztam már neked? Mire Pekka azt mondja: - Miért, mit gondolsz, mi a francra kopogtatok?

Szünet

MAGGI És?

IRMA Ez a vége! Nincs tovább!

Maggi kacagni kezd

Hogy tudsz te nevetni az ilyen... kulturális fölénykedésen!

MAGGI Bocsánat, de olyan szörnyen komikus volt!

IRMA Szörnyen, igen.

MAGGI Mindig rosszkor nevetek, tudom! De Kristian, a férjem, azt szokta mondani Maggi, ígérj meg nekem valamit. Ígérd meg, hogy mindig megőrzöd azt a képességedet, hogy tudsz nevetni.

IRMA *(visszamegy az ágyához rendet rakni)* Milyen idős volt? A férjed?

MAGGI Kristian? Várj csak... *(Ujjain számol)* ...nyolcvan tavaszán halt meg... vagy talán... Nem, biztos, hogy azon a tavaszon, mert az hihetetlenül enyhe volt, minden olyan korán kizöldült, már szinte azon gondolkodtam, hogy előveszem a fűnyírót - januárban!

IRMA *(visszazárja a bőrönd zárját)* Csak kínlódik velük az ember.

MAGGI Azért mégiscsak a bőrönd a legpraktikusabb...

IRMA Hogyhogy bőrönd? Én a férfiakról beszélek. *(Széles taglejtésekkel)* Hogy mennyi energiát igényelnek! Mennyi vigasztalást!

MAGGI *(álmodozva)* Kristian minden pénteken virágot hozott nekem. Szellőrózsát, ha tudott. Képzeld el, minden pénteken... *(Kis szünet után)* ...és ágyba hozta a reggelit, jó, nem minden hétköznap, de hétvégén,

ünnepnapokon, és még a legzűrösebb időszakokban, Henrik születése után sem felejtette el soha, hogy...

IRMA Az a legrosszabb, hogy hasonlít az első férjemre.

MAGGI Kristian?

IRMA Nem! A német!

MAGGI Ja, ő.

Baljós hangok, zörgés, nyirkorgás hallatszik be a fürdőszobából és a csövekből. Irma elővesz a bőröndjéből egy kis szerszámosdobozt, kivessz belőle egy csavarhúzó, kimegy a fürdőszobába, csapkodás, kalapálás hallatszik be, és aztán a vécézubogása. Visszajön, egy pillanatra megáll, és elégedetten hallgatja a hangot

MAGGI Én ilyenkor beletörődöm a sorsomba. Te viszont mindenre fel vagy készülőve, ugye?

IRMA Ez az én életbölcességem. Felkészültek kell lenni.

MAGGI Es az is vagy.

IRMA A férfiak értékelik. Szeretik az olyan nőket, akik nem ijednek meg minden szélfúvástól. A férfiak mindig ezt értékelik bennem - és a legtöbb férfi ilyen, merem állítani.

MAGGI Tulajdonképpen hány férjed volt...?

IRMA *(kíráz egy ruhát, olyan erősen, hogy csattan)* Kettő. Mind a kettő alkoholistá volt. Mind a kettő meghalt.

MAGGI Uh...

IRMA Jellemző rájuk, ugye? Ha az élet túl nehéz, az üveg után nyúlnak, vagy veszik a kalapjukat, és jobblétre szenderülnek. Meglépni - ez az egy, amihez igazán értenek... *(Kimegy a fürdőszobába a toalettholmijával, aztán egy pillanatra visszanéz)* Bár biztosan a pokolba kerülnek a disznók!

MAGGI *(miután Irma kimegy, kihasználja az alkalmát, és felhívja Jonsent)* Jonsen úr? Itt Maggi beszél... Margrethe Dahl. Irma szobatársa... *(Hallgat)* Igen, igen, ő az, aki... *(Hallgat, türelmetlenül bólint)* Persze hogy értem! Egy kicsit, hát igen... *(A fürdőszobaajtó felé pillant)* ...furcsa ember, és... *(Hallgat)* De azért mindennek van határa, Jonsen úr! *(A fürdőszoba felé pillant)*

Kihallatszik Irma működése, vizet ereszt, és valami spanyol dalt énekel

Szerezzen nekem egy másik szobát! Egyedül szeretnék lenni, szükségem van rá! *(Hallgat)* Megteszi? *(Hallgat)* Negyedóra múlva? Ó, maga egy angyal, Jonsen úr! Nem is sejti, hogy ez nekem mennyire...

Irma kijön a fürdőszobából, edzőruhában van, kezében fogmosó pohár. Maggi félbeszakítja a telefonálást, és gyorsan leteszi a kagylót, mintha mi sem történt volna. Irma elővesz a bőröndjéből egy üveg martinit

Tényleg hasonlított a férjedre?

IRMA Kicsoda?

MAGGI A német.

IRMA *(leül egy székre, lábát felteszi az ágyra, rágyújt egy cigarettára, tölt egy kis martinit magának a fogmosó pohárba. Iszik, kifújja füstöt)* Nyilván ezért lettem rá olyan pokolian dühös.

MAGGI Az élet megy tovább, Irma. Nem kell, hogy véget érjen csak azért, mert egyedül maradtunk.

IRMA Pontosan ezt gondolom én is. Erős, egészséges öreglányok vagyunk, és hagyjuk abba a kefélest csak azért, mert a férjeink úgy döntöttek, hogy meghalnak? A fenéket! *(Megemeli poharát Maggi felé)* Tudtam én, hogy van neked eszed.

MAGGI Féltreérintsz! Csak azt akartam mondani, hogy az ember annyi minden új dolognak tud örülni akkor is, ha egyedül él! Annyi minden értelmes dolgot fedezhet fel...

IRMA Mondj nekem egyet. Csak egyetlenegy.

MAGGI Jó... mondok! Nekem például megint van időm rajzolni. Kristian mindig mondogatta „Neked bűvös kezed van, Margrethe. Minden megnő és kivrágzik a kezekben. Miért nem kezded el újra a rajzolást?”

IRMA Azt elhiszem, hogy mondta! Mintha nem volna elég munka a háztartással meg a gyerekekkel, még arra is felpiszkálják a nőket, hogy foglalozzanak ilyen „magasabb” rendű dolgokkal.

MAGGI Mi az, hogy „felpiszkálják”? Ez nekem régi álmom volt... az én régi álmom! *(Meglobogtatja a jegyzettűzetét)*

Irma előrehajol, hogy megnézzze

Ezek csak mindenféle vázlatok, de... *(Becsukja a füzetet)* Kristian igazán jó volt! Mindig csak azon törte a fejét, hogy tudna valami jót tenni nekem... IRMA És tett is...?

MAGGI Mit?

IRMA Hát azt i sok jót, ami tenni akart? Lett belőle valami...?

MAGGI Megbetegedett szegény... *(Ingerülten)* De a szándéka fontos!

IRMA Hogy te milyen fene patinás vagy. *(Újabb martinit tölt magának)*

MAGGI Mit mondsz?

IRMA Semmit .. csak azt, hogy az még csak hagyján, ha egy kamasz lány ilyeneket mond. De ha te monddod, az bizony elképesztő.

MAGGI Létezik valami, aminek emlék a neve. Es vannak emberek, akik tisztelik mások emlékéit. Én így vagyok Kristiánnal... igen, úgy érzem, mintha még mindig élne...

IRMA Pfuj, de undorító.

MAGGI Tessék.

IRMA Csak azt mondtam, ha egy férfi már ilyen sokat elvesz egy nő életéből... akkor igazán nyugton hagyhatná már egy kicsit, amikor már nincs az élők sorában!

A két nő némán nézi egymást

MAGGI Istene , milyen hihetetlenül... cinikus vagy.

IRMA *(feláll, az éjjeliszekrényhez megy, megfogja a vitamínüveget. Elindul a fürdőszobába, menet közben mondja)* Ha nem veszem be mindennap a szükséges ennyiséget, nem bírom ki a következő napot... *(Kimegy a fürdőszobába)*

MAGGI „...a szükséges mennyiséget”... *(Lemondóan nevet. Újra kitergeti a térképet. Maga elé mered)* Úristen! *(Feláll, odamegy Irma nyitott bőröndjéhez, meg akarja izlelni a port, de meggondolja magát, visszafekszik az ágyra, és ú ra megfogja a térképet)*

IRMA *(becsörtét a fürdőszobából)* Mindig elfelejtek valamit... *(Fog egy pár hairsnyát é. egy kis doboz mosóport, és miközben visszamegy a fürdőszobába, odaszól)* Fordítva tartod...

Maggi leül az ágy szélére. Fogja a toaletesz zsákját, belerak pár dolgot, feláll, a tükör polcáról is lerámolja a holmiját, kinyitja a bőröndjét, belerakja a ruháit, egyre gyorsabban rámol, aztán ledobja magát az ágyra, és felkapja a térképet, épp mielőtt Irma újra becsörtetne

(Lehuppan a Maggi ágya melletti székre, lábát felteszi az ágy szélére, kikapja a térképet agyi kezéből, martinit tölt egy pohárba, és átnyújtja Magginek) Hogy te me nyit böndörgeted örökké ezt a térképet.

MAGGI *(vonakodva veszi át a poharat)* Szeretem tudni, hol vagyok! Meg hogy hova megyek. Kristian is mindig mondta, hogy utazáson legfontosabb a térkép.

IRMA Ezzel az erővel otthon is maradhat az ember, és szép csendben nézegetheti a térképet.

MAGGI A térkép a tájékozódáshoz kell!

IRMA Ha meggondolom... képesek hetet-havat összehordani, csak hogy megússzák.

MAGGI Megússzák?

IRMA Az odafigyelést! Hogyne kelljen hallgatniuk! A férfiak szörnyen betojnak, ha hallgatni k kell. A legtöbb azt hiszi, hogy mindig beszélni kell. Mert ahhoz nagyon ért nek! *(Szünet)* Pedig nem beszélni kell, hanem figyelni. Mert odafigyelni annyi, mint szeretni. Gondoltál te már erre? *(Nyújtózkodik, felemeli poharát)* Az én legjobb hallgatóm Paco. Egészségedre, Paco!

MAGGI Paco?

IRMA A szeretőm. Spanyolországban.

MAGGI *(iszik egy kortyot)* Á... a „szeretőd”, a „spanyol szeretőd”?

IRMA *(nem zavartatva magát)* Akkor ismerkedtem meg vele, amikor az öreg fiú halála u án először mentem Spanyolországba... vagy várj csak... talán másodszer, nem is tudom. *(Szünet)* Mindegy Amikor először megláttam abban a hentesüzletben, olyan volt... hogy is mondjam... mintha már ismertem volna, és amikor ő is rám nézett...

MAGGI „...és izmos testével feléd hajolt, és beléd fúrta meleg, bársonyos tekintetét, mely sötétén villogott a dús, fekete fűrtök alatt...”

IRMA *(nevet)* Jézus Mária.

MAGGI „...me álmaiban gyakran megjelentek a büszke, északi nők...” IRMA *(jóízűen nevet)* „...izmos testével”! Ez különösen tetszene Pacónak a maga száztíz kilójával.

MAGGI Száztíz kiló?

IRMA Nézd meg. *(Kivessz egy fényképet a retiküljéből)* Na? Mit látsz?

MAGGI Hát...

IRMA Egy kövér, kopaszodó spanyol hentest az üzlete előtt, Andalúziában.

MAGGI Ó... ez az ő üzlete?

IRMA Hát persze. És ez az ő kopasz feje, és az ő nagy hasa. *(Néhány tánclepiést tesz)* De a szeme csillog, és fiatal... Nevetségesnek tartod?

MAGGI Ugyan Dehogy! Szerintem ez nagyszerű... fantasztikus... és... és kár, hogy csak ilyen ritkán látjátok egymást...

IRMA Ritkán? Miért? Minden évben elutazom Spanyolországba, és találkozom az én imádott Pacómmal. Tíz nap minden évben... Es micsoda pompás tíz nap! Jézusom, azt el se tudom mondani!

MAGGI És... hm... szereted?

IRMA Hát persze! Imádom!

MAGGI De hát honnan tudod, ha ilyen ritkán látjátok egymást?

IRMA Éppen azért! Tíz nap a tettek mezején, az év hátralevő részében meg a szép emlékek.

MAGGI Ez olyan... cinikusan hangzik. Miért nem kerestél inkább magadnak egy férfit... Svédországban... vagy... Helsingforsban?

IRMA Nézd, Maggi, két férjem volt összesen harmincnégy éven át. Mind a kettő ivott. Mind a kettő meghalt. Nincs mivel dicsekednem.

MAGGI Na de...

IRMA Kedvesem. Csak egy örült ugrana bele még egyszer ugyanabba a zavaros vízbe... (Órájára néz) Na most már igazán itt lehetne ez a Jonsen... MAGGI Igen. Negyedórát mondott.

IRMA Tényleg?

MAGGI Hát nem?

IRMA (fogja a telefont, és felhívja Jonsent) Jonsen? Itt Irma beszél. Irma Jalonen. Nem, csak tudni szeretném, hogy sikerült-e nyomára bukkannia ennek a... (Hallgat) Na igen. Csak arra gondoltam, hogy már kezd késő lenni, és... (Hallgat) Dahlné? Hogyan? Hogy valami megoldást keres?

Maggi értetlenül széttárja a karját

Na de aranyom, hát neki semmi köze... (Hallgat) Értem.

Maggi integet

Jonsen, maga túl sokat dolgozik. Ugorjon inkább le az uszodába, és üsszon egyet! (Leteszi a kagylót)

Mindketten nevetni kezdenek

MAGGI Most már Jonsen is? (Kis szünet) Mondd, van itt uszoda...?

IRMA Hát persze! En ugyan a tengervízet jobban szeretem, de a gyerekek... (Elrévedve) ó, hogy szeretek fürdeni! Főként Hugó... a fiam az első házasságból... de az apja nem bírta... (Meggondolja magát) Na szóval, tavaly Heikki vett egy Mercury csónakmotort. Es a szentelen disznó átépítette a csónakunkat, amivel pedig semmi bajunk se volt huszonnyolc éven át. Ezt tette velünk. Es tudod, mi a legjobb az egészben? Soha nem vettük semmi hasznát.

MAGGI (mosolyog) Heikkinek?

IRMA A motornak! Beindítani se lehetett soha! (Kis szünet) Egyébként Heikkinek se vettük semmi hasznát az elmúlt tizenöt évben...

MAGGI És Paco...?

IRMA Mi van vele?

MAGGI Semmi... csak kíváncsi vagyok... Hogy van az, amikor találkoztok? Ilyen hosszú idő után, úgy értem?

IRMA Ilyenkor Paco mindig azt mondja: „Irma, angyalom, biztosan megéheztél a hosszú úton. Gyere, együnk valamit!” Mire én azt mondom: „Kár az időt fecsérelni, egy fálát nem megy le a torkomon, amíg le nem fekszem veled.” Paco nevet, és megölel. Es lefekszünk. (Kis szünet) Aztán megyünk, és eszünk.

MAGGI Egy évvel ezelőtt megismerkedtem egy férfival. Egy kicsit...

IRMA Egy kicsit mi?

MAGGI Egy kicsit fiatalabb nálam. Nem fiatal, de nálam fiatalabb. És nagyon finom ember...

IRMA Es? Lett belőle valami?

MAGGI Muszáj mindig ilyen... közönségesnek lenni?

IRMA Te hoztad szóba! Nem én!

MAGGI De te úgy tudsz beszélni róla...

IRMA Ha te közönségesnek nevezed, amit mondok, az azért van, mert te annak látod. Nem én.

MAGGI Tudod jól, mire gondolok.

IRMA Én?

MAGGI Igen! Te, aki „imádod” a barátodat! Te, aki arról beszélsz, hogy oda kell figyelni másokra! Te, aki közben úgy tippol a mások gondolatait és érzéseit, mint valami gőzhenger! (Kis szünet)

IRMA Bocsnát. (Kis szünet) Bocsnátot kérek. (Kis szünet) Azért elmondod?

MAGGI Ez a férfi... valahogy megérintett. Érted? Megszóltal bennem valami húr... igen, tudom, hogy ez nagyon banális hangzik. De nem tudom, hogy magyarázzam el másképp, ami történt... hogy megérintett bennem valamit, amiről azt hittem, hogy már nincs bennem, valamit, amit nem éreztem már azóta, hogy...

IRMA Mióta?

MAGGI Hát, tudod... Eszembe juttatott mindent, ami kialakulhatott volna!

Régen! De akkor nem alakult ki! Nem vele! (Kis szünet) Örület! Miért kell ennek ilyen nehéznek lennie? A mi korunkban?

IRMA „A bírósága vádlottat magas korára való tekintettel arra ítéli, hogy élete hátralevő részében ne legyen része semmiféle élvezetben és örömben.”

MAGGI Na jó. Azért ami volt, az volt... én is kivettem a részem...

IRMA „A részéd?” Miféle marhaság ez? A szeretetet nem fejadagban osztják.

Ez az, ami annyira igazságtalan - és annyira csodálatos ebben a mocskos életben! Meg kell szerezned magadnak a szeretetet!

MAGGI Nézz rám.

IRMA Már nem vagy fiatal. Mire számítottál? (Szünet) Tudom már! Nem érted, mit lát Paco egy ilyen ronda öregasszonyban, mint én...

MAGGI Igen!

IRMA ...és ha ezt gondold, ugyanazt a hibát követed el, mint a legtöbb nő! Paco ugyanis tudja, mit ér a figyelem, és ha a figyelmével felém fordul, akkor a testem megszépül. (Megint tölt magának)

Csend

MAGGI Lehet...

Kintről lépések hallatszanak be

IRMA Sssshhhhhh!

MAGGI Hm?

IRMA (az ajtóhoz lopózik, hallgatózik) Sssshhhh!

MAGGI Mi az?

IRMA Sssssshhhhhh!!! (Óvatosan kinyitja az ajtót, és kikukucskál a részen, amit egyre szélesebbre nyit. Azután jelentőségteljesen becsukja az ajtót) Ő volt az!

MAGGI Jonsen?

IRMA A német!

MAGGI Na de Irma!

IRMA Beszállt a liftbe!

MAGGI Aha.

IRMA Gyere! Meglessük a fürdőszobaablakból! (Megragadja Maggi kezét, és magával húzza Maggit a fürdőszobába)

Ilyesmik hallatszanak be, hogy „ejha”, „nahát” stb. Irma feláll a végére, és azt mondja: „Oda nézz! Nem oda - oda!” stb. Maggi visszajön, rezignáltan ledől az ágyára, arcára az van írva. „most mi az ördögöt csináljak”.

(Nemsokára bejön, és elégedetten kijelenti) Na. Hát ezzel megvolnánk.

MAGGI Mivel?

IRMA Taxiba ült. (Újabb italt tölt magának)

MAGGI Ne mondd, hogy felismerted innen, a tizenkilencedik emeletről!

Kis szünet

IRMA Nagyon éles a szemem. Ezt valószínűleg örököltem. Az apámnak is kitűnő látása volt... (Elkapja Maggi pillantását) Különben is, felismerem a táskáját. Emlékszel? Piros és sárga. Es körben, a szélén rikító sárga csík... (Kezével is mutatja) Kinek volna még egy ilyen táskája egész Oroszországban? Meg tudod mondani nekem?

MAGGI (órájára néz) Remélem, most már jön ez a Jonsen.

IRMA Azért esküdni memék, hogy ő csempészte azt a port a táskámba...

MAGGI Irma. Hiszen tudod, hogy az a saját üvegedből szóródott ki.

IRMA Hát mondtam én, hogy nem? Az a német lecsavarta az üvegem tetejét, és kiszórta a port, csak hogy félrevezessen.

Maggi visszahanyatlak a pámájára

Mert ehhez aztán piszkosul értenek. A félrevezetéshez.

MAGGI Es mi lesz, ha visszajön?

IRMA (vállat von) Majd kap egy pohár italt. Hadd örüljön. (Kis szünet) De azért rajta lesz a szemem, nehogy megleljen az üveggel.

Mindketten nevetnek

MAGGI Te vagy halálosan komoly vagy, vagy mindenből viccet csinálsz. IRMA Az ember leginkább azon nevet, amit nem bír elviselni. (Szünet) Hogy megöregszik.

MAGGI Igen. Tudod, valahányszor megpillantom a születésem dátumát, arra gondolok: „ez tévedés. Hiszen még csak most múltam tizenhárom.” IRMA En meg nemrég múltam tizenöt.

Szünet

MAGGI Gondolod, hogy ezt valaha is meg lehet szokni? Hogy az ember megöregszik? Hogy öreg?

IRMA Nem.

MAGGI *(feláll, járkálni kezd)* Tudod - én azt hittem, hogy minél idősebb leszek, annál jobban megnyugszom. Hogy tudni fogom, mit akarok és mit nem, vagy legalábbis nem csinállok olyan teljesen nevetséges dolgokat, mint hogy... Hiszen kell hogy valami értelme legyen annak a sok tapasztalatnak, amit megszerzünk?! Mert valahogy nem lesz semmi... eh, ezt nem tudom elmagyarázni... Most is éppolyan türelmetlen vagyok, éppolyan „butuska”, mint tizenöt éves koromban voltam! Éppolyan mohón szeretnék élni, éppolyan mohón kívánom a - szerelmet!

IRMA Nyugodj meg, kicsikém. Nézd csak... *(Tölt egy pohárba)* itt van egy kis ital.

Maggi nem reagál

Ez jót tesz.

MAGGI Nem hiszem. *(Mohón iszik egy nagy kortyot)*

IRMA Én minden este iszom az én Pacóm egészségére. *(Megemeli poharát)*

Egészségedre, Pacolitó!

MAGGI Szép kis mennyiség jön össze így egy év alatt! Nem félsz, hogy rászoksz...?

IRMA *(a poharat nézeget)* Gondolkoztam már, hogy ne térjek-e át valami erősebbre... De nem bírom a pálinkát. Teljesen meghülyülök tőle. És épp elég hülye vagyok már így is!

Mindketten nevetnek. Irma kissé magába fordul, tekintete elröved

MAGGI *(a karját simogatja nézegeti)* Legtöbben valahogy mégis elfogadják.

IRMA Hogy hülye vagyok?

MAGGI Nem! *(Tüntetően előrenyújtja karját, feláll, mutatja magát)* Én olyan vidámnak, olyan könnyűnek és kecsesnek tudom érezni magam - egészen addig, amíg bele nem nézek a tükörbe... *(A tükör elé áll)*

IRMA Hát akkor miért nézel bele?

MAGGI Hogy tisztában legyek a valósággal! Veled nem szokott előfordulni, hogy, mondjuk, találkozol egy régi ismerőssel, aki azt mondja: „Szervusz! Alig ismertelek meg... nahát... annyira megváltoztál!” *(Erősen nézi magát a tükörben)* „Megváltoztál”, azt mondják. De magukban azt gondolják: „megöregedtél!”

IRMA Eh! Hiszen az előbb azt mondtad, jól érzed magad! Örülj neki, és ne törődj semmivel! *(Feláll, és ő is odaáll Maggi mellé, a tükör elé)* Különbön is, nézz rám! Ha én is úgy gondolkodnék, mint te, valahányszor tükörbe nézek, nyomban felkötném magam.

MAGGI Felkötnéd? Akkor már jobb a víz, nem? Tisztább.

IRMA *(nézi Maggit, aki forog a tükör előtt, mutatóját az arcához nyomja)* Azért keresel újakat?

MAGGI Mm.

IRMA *(nézegeti az arcát)* Annyi ráncom van, hogy az arcom már nem is látszik! Nézz ide! Mint egy vasúti térkép. *(Elkapja Maggi tekintetét a tükörben)* Te úgyis szereted a térképeket.

Maggi némán igazgatja a haját

(Előrefeszíti az állát a tükör felé) Ez itt... akkor lett, amikor Heikki először nem jött haza egy héttig. Ez meg itt... amikor elkezdődött a háború...

MAGGI *(elszakítja magát a tükörtől)* Azok csak ráncok. *(Felemeli az éjjeliszekrényén fekvő könyvet)*

Megszólal a telefon

IRMA *(felkapja)* Hát már épp ideje volt, Jonsen, bár már gondolom, nem... *(Hallgat)* Mit mond? De furcsa a hangja, mi van, lement úszni? *(Hallgat)* Tessék? Hogy maga... *(Demonstratívan átnyújtja a kagylót Magginek)* Téged keresnek.

MAGGI *(hangtalanul)* Engem?

Irma bólint

Igen, tessék? *(Hallgat)* Dr. Ryding? Micsoda meglepetés... *(Hallgat)* Hogy hova? Igen! Úgy értem, igen, de nem éppen ma este... *(Hallgat)* Nem, nem! Egyáltalán nem! Igazán kedves tőled... izé... magától, hogy... *(Hallgat)* Tessék? *(Hallgat)* Igen. Jó... *(Hallgat)* Igen. Viszlát. Szervusz. *(Lassan leteszi a kagylót, és állva marad a tükör előtt. Egészen mozdulatlanul)*

IRMA *(utánozva Maggit)* „Szervusz”!

Maggi ismét lefekszik az ágyra a könyvvel a kezében, nem néz Irmára. Szünet. Irma krárog. agyi olvas

És mit akar .. dr. Ryding? *(Kis szünet)* Ilyen későn?

MAGGI *(nem néz fel)* Dr. Ryding meghívott a bárba egy italra. *(Lapoz)* „Ilyen későn.”

IRMA És akkor miért fekszik itt a kicsi Maggi, és miért olvas? Amikor lenni ültetne a bárban az elegáns dr. Rydinggel? *(Kis szünet)* Ha szabad érdeklődnöm?

MAGGI Mert a kicsi Maggi talán *holnap* este akar lemenni a bárba az elegáns dr. Rydinggel.

IRMA *(mintha borzongana)* A te életed.

MAGGI Nem t: mondtad az előbb, hogy meg kell ragadni mindent az életben?

IRMA Na igen. De dr. Ryding?

MAGGI Csak nem féltékeny ami kis Irmánk?

IRMA Féltékeny? Éri? *(Feláll, megfordul, a tükör elé penderül)* Már hogy a francos csudába lehetnék én féltékeny az én alakommal? *(Előrehajol, elolvassa Maggi könyvének címét)* „Dr. Zsviago”. *(Kis szünet)* Paszternák. Limonádé.

Maggi zavartalanul olvas tovább

Akkor már inkább a Sade márkí. *(Kis szünet)* Emlékszel a darabjára, a „Marat halálára”?... Mit is mondtott abban a márkí, az a csöpp kis Sade? *(Haha)* ... „Az élet egyetlen célja a halál.”

MAGGI *(végre felnéz)* Pfu! Micsoda lehangoló gondolat.

IRMA Az *élet* lehangoló! Ezt te is tudod. *(Szünet)* Hogy is mondtá aztán...?

„Még a legkegyetlenebb halál is belefullad a természet közönyébe.” MAGGI Hogy a *természet* közönyös? Nem érdeklí, hogy az ember hogyan élés hogyan hal meg? Ezt nem gondolhatod komolyan! Én tudom, hogy... IRMA De még ennyire komolyan gondolom! A természet *örül*, ha az ember eltűnik belő e.

MAGGI Na de Irma!

IRMA Legutóljára éppen tegnap történt meg, hogy valaki, egy bizonyos Iversen úr eltávozott az árnyékvilágból - és ettől nemcsak a *felesége*, hanem maga a *természet* is megkönnyebbült! Nem vetted észre?

Maggi megvetően biggyeszi a száját, és fújja ki a levegőt

A természet, persze, ahol tud, segít. Bedob egy kis földrengést, egy-két árvizet. De egyébként pontosan tudja, hogy az emberek elintézik a dolgot maguk is.

MAGGI Te egyáltalán nem hiszel az emberben?

IRMA Az ember *penész* a földön, Maggi.

MAGGI Micsoda?

IRMA A rokfortban jó íze van, de egyébként...

MAGGI Penész.

IRMA A természet persze tanítja is az embert. Megtanítja például arra, hogy a boldogságéért harcolnia kell.

MAGGI Na látod, ezt szépen mondtad...

Kis szünet

IRMA A férjed... Kristian?... Kristian volt a neve? Bocsáss meg, de neveket nagyon nehezen tudok megjegyezni...

MAGGI Igen. I i van vele?

IRMA Eszembe jutottak azok a... *(Motyogva)* azok a virágok. Valóban virágot hozott? *Minden* pénteken?

MAGGI Néha előfordult, hogy valami bonbont vett helyette...

IRMA Jézusom.

MAGGI Ez ilyen - rémes?

IRMA Nem, ép.en hagy átkozottan... jónak látszik. Amilyennek a házasságnak lennie *kell*. agy lennie *kellene*, legalábbis. Néha.

MAGGI Ó, nekünk is megvoltak a magunk háborúi!

IRMA Miféle háborúk?

MAGGI Ehh... annyi minden...! Tudod, azok az apró dolgok, amelyek kezdetben még jópofa, kedves vonásoknak látszanak, de a végén az embert már teljesen... Hát nem különös, hogy eredetileg vonzó és elbűvölő tulajdonságok egyszer csak teljességgel elviselhetetlenné válnak?

IRMA És amikor meghalt?

MAGGI Valójában kicsit... megkönnyebbültem.

IRMA Te is. *(Csend)* Nem, ezt meg kell mutatnom neked... *(A bőröndjében kotorászik, aztán sugárzó arccal Maggihöz megy, valami selyemfényű holmi van a karján lde néz!* *(Felmutat egy hálóinget)* A dolláros boltban találtam!

MAGGI Ilyesmi lehet kapni... *itt?*

IRMA Igen, pontosan itt! Ez az, amit glasznosztynek neveznek! Fogd meg! Ugye milyen kitűnő anyag!
MAGGI (megfogja) Mm. A penész nem látszik át rajta, az biztos...
IRMA És tudod, milyen olcsó? Bűn lenne otthagyni.
MAGGI ...egészen olyan, mint a... selyem...
IRMA A tied.
MAGGI Megbolondultál?
IRMA (visszamegy a bőröndjéhez) Kettőt vettem. A másik persze nem egészen ilyen... (Beletűr a bőröndbe, kiveszi a másik bálóinget, és belebújik, ráhúzza az edzőruhájára) Legalább próbáld fel!
MAGGI (miközben felhúzza) De ez nekem nem...
IRMA Dehogynem! Ez épp a te stílusod. A színe is illik a ragyogó észak színeidhez... Mintha rád öntötték volna.
MAGGI (egyre nagyobb érdeklődéssel) Más fehéreműjűk is van?
IRMA Mindenük van!
MAGGI Ó! Hát akkor holnap bemegyünk oda, jó?
IRMA Hát persze! Oda megyünk, és aztán beülünk kettesben egy kávéra abba a kedves, régimódi...
MAGGI Szállodába, igen! A Jevropejszkajába...!

Ima nevet, és néhány tánc lépést tesz, Maggi is vele nevet. Ima énekelni kezd, Maggi csatlakozik hozzá, amennyire tud, közben mind a ketten nevetgélve forognak, peregnék a szobában. Maggi Ima ágya elé penderül, és kiemel Ima bevásárlószatyrából egy teamelegítő mamuszt

Ez meg micsoda? Peresztrojka? (Fejére húzza a teamelegítőt, és tovább táncol)

IRMA (táncolva, énekelve) Teamelegítő mamuszka! És milyen olcsó! Szinte ingyen adják.

Közben Maggi odadob neki egy teamelegítőt, amelyet tánc közben ő is a fejére tesz

(Nevetve) Paco teljesen begerjedne, ha meglátna ebben a szerelésben! (Megáll) Bár nem szabad túlságosan begerjednie, mert angina pectorisa van.

MAGGI Na és! Legalább boldogan hal meg! (Ő is abbahagyja a táncot)

IRMA Igen. Ő is meg fog halni.

MAGGI Nincs abban semmi rendkívüli.

IRMA Hát igen, nem különösebben eredeti ötlet.

MAGGI Még te is rá fogsz vetemedni egyszer erre a teljesen hétköznapi cselekedetre..., hogy egy szép napon meghalsz.

IRMA Még Jean Cocteau is meghalt.

MAGGI Micsoda? Meghalt?

IRMA (megragadja az üveget; emelkedő hangulatban) Akkor most órá iszunk! Jean Cocteau-ra!

MAGGI Jean Cocteau-ra!

Zajosan koccintanak, és felhajtják az italt

(Újra nyújtja a poharát) Megbetegedett?

IRMA Nem. Túl sokat élt.

MAGGI Igaz, az szokott megbetegedni, aki túl keveset él. Szerintem, akinek szomorú élete van, az biztos, hogy előbb-utóbb beteg lesz.

IRMA De milyen beteg?

MAGGI Hát tudod! A hátfájástól kezdve a különféle pszichoszomatikus bajokig mindenféle betegséget megkap...

IRMA (színültig tölti a poharakat) Ígyunk a betegségekre, amelyek nincsenek nekünk!

MAGGI Az összes betegsége, melyek remélhetőleg nincsenek nekünk!

Szenvedélyesen koccintanak

IRMA A tüdőrákra!

MAGGI A tüdőrákra!

Isznak

A szívinfarktusra!
IRMA A szívinfarktusra!

Koccintás

A Parkinson-kórra!
MAGGI A Parkinson-kórra!

Koccintás

A combnyaktörésre!
IRMA A combnyaktörésre!

Koccintás

A cukorbetegsége!

MAGGI A cukorbetegsége! Az övsömörre!

IRMA Az aranyérre!

MAGGI A prosztatára!

IRMA A szifiliszre!

MAGGI A leprára!

IRMA A maláriára!

MAGGI A reumára!

IRMA Na, most már nagyon alacsonyan szállunk.

MAGGI Tudod, milyen szörnyű tud lenni a reuma? Kristiannak is, szegénynek...

IRMA Noked van?

MAGGI Nincs, de...

IRMA Akkor ígyünk rá!

Isznak, és újratöltik a poharakat

Ami azt illeti, ebben a tekintetben mind a két férjem becsületes volt. Mind a kettő pokolian siránkozott és panaszkodott a betegségére, és mind a kettő meg is halt. Ezt méltányolni kell.

MAGGI Kristian azt szokta...

Ebben a pillanatban kopogtatnak az ajtón. Maggi a fejéhez kap, és lerántja magáról a teamelegítőt. Mindketten fel akarnak állni, de visszaülnek. Megint kopognak. Maggi és Ima egymásra néz, és fojtottan nevetnek

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS

Másnap este, kilenc és tíz óra között. Ima bőröndje kinyitva fekszik az ágyon. Az ágy lábánál beverő nagyméretű zacskók jelzik, hogy mindenfelét bevásárolt. A szoba közepén kis asztal áll, rajta egy üveg martini és két gondosan kikészített műanyag „borospohár” melyeket Ima azért vett, hogy meglepje Maggit. Ima legszebb ruhájában és elegáns cipőben, kifestve és rendbe hozott frizurával éppen telefonon beszél

IRMA ...nem, én aztán nem vagyok nyugtalan, Jonsen! Azt, hogy ebédelni nem jött, szinte észre sem vettem, bár arról volt szó, hogy együtt megyünk vásárolni a dolláros üzletbe (Hallgat) Nem, nem volt megbeszélve, de... (Hallgat) A cirkuszba? Nem, nem értem oda. Sajnos! Annyi minden egyéb dolgom volt... igen... (Hallgat) ...hát persze! Ha az ember jól érzi magát, megelégedezik az időről! (Nevet, hallgat) Tudja, csak azért, mert vacsorázni se jött, és nem érkezett még haza, és hát ugye tudjuk, Jonsen, hogy Moszkva nem egészen veszélytelen, és most, hogy már tíz is elmúlt, és... mit mond...? (Hallgat) Negyed tíz? (Órájára néz) Mit beszél itt ilyen jelentéktelen részletekről, amikor egy ember talán életveszélyben van... (Kelletlenül hallgat) Ó...? A dolláros üzletben? Maga látta? (Hallgat, fúj) Mi közöm hozzá? (Közönyösséget erőltetve) Nem, hova gondol, felőlem aztán kima-radhat egész éjszakára is... egy egész hétre is, ha neki ahhoz van kedve! (Nevet, hallgat) Na igen! Jó, azért köszönöm! Jó éjszakát, jó éjszakát! (Leteszi a telefont. Nagyon sóhajt. Egy pillanatig áll, aztán a kis asztalhoz fut, kitölt egy kis martinit, és gyorsan felhajtja. A poharat lecsapja az asztalra. Nézegeti a poharakat. Nézi az órát)

IRMA (Jonsen hangján) „Még csak negyed tíz van, Jalonenné asszony.” (Lerúgja mind a két cipőjét, a bőröndjéhez megy, gesztikulál) És akkor mi van? Mi közöm hozzá, hogy mások mit csinálnak az életükkel... (Leszedi a fülklipszeit, belenéz az egyik zacskóba) ...Mi az élet! Egy nagy büdös... (Kiemel egy trikót) értelmetlen... (Széthajtogatja; orosz hagymakupola-motívumok vannak ráfestve) kacat... (Bedobja a trikót a bőröndbe) ...Hugó-nak... (Felemeli az egyik teamelegítőt) ...Esmeraldának... (Nézi a teamelegítőt, határozott mozdulattal bedugja a bőröndbe) Nem, ezt Raisának adom. Esmeraldának biztosan nem tetszene. Bár, talán a másik... (Elgondolkozva nézi a másik teamelegítőt, aztán azt is határozott mozdulattal elpakolja) Ezt is Raisa kapja. Ugyis vedelni szokta a teát... (Megnézi, be tudja-e zárni a bőröndöt, tekintete a másik zacskóra téved; felemeli) Esmeralda majd ezt kapja... (Kivesz egy tipikus orosz kendőt, fehér alapon vörös, zöld levelű, vörös rózsák. Csodálattal és elégedettséggel nézi a

kendőt) „Nézd csak, Esmeralda, mit hoztam neked...” (Kezét hirtelen leejti, a kendő a földre hullik, arcára kiül a rezignáció) Hogy én kicsoda marha vagyok! Hiszen ő csak a finom dolgokat szereti... aminek stílusavan!

Lépések hallatszanak a folyosón, Irma az ajtóra néz, egy pillanatra megdermed. Ajtócsapódás hallatszik be, aztán csend

(Végignézi magán) Na nem, most gyorsan át kell... (Kotorászik a bőröndben) ...ne higgye, hogy... (Meggondolja magát, előveszi a hálóinget) Talán valami lazább dolgot kellene felvenni... (Felemeli az edzőruhát. Meggondolja magát, végignézi magán) Vagy talán még le kéne menni... bár... (Összecsapja a kezét) Ez az! Egy jó forró fürdő! (Körülnéz) Es valami kényelmes cucc... (Felemeli a hálóinget, leteszi a hálóinget, fogja az edzőruhát, és kimegy a fürdőszobába. Vízet ereszt)

Cseng a telefon. Mire Irma visszajön, abbamarad a csengés

(Mégis felveszi a kagylót, és párszor belemondja: „halló, halló” Leteszi a kagylót. Tanácstalanul körülnéz, tekintete a kis asztalon állapodik meg, tőlt magának még egy kis italt, kezében a pohárral áll egy kicsit, aztán felhajtja a martinit, majd gyorsan mindent a helyére rak, közben panaszosan nyög-décsel, motyog.) ...mmm... a poharak, és... mmmm... (Helyére teszi az asztalt) ...így ni, most már végre... (Az üveget az ágy mögé dugja, fogja a poharakat, és kimegy a fürdőszobába, hogy kiöblítse őket. Behallatszik, hogy felkiált, és elzárja a vizet) Jézus Mária! Hogy felejthettem el...? (Visszajön kezében a poharakkal és csuromvízes cipőjével) Minden elázott! (Kirázza a cipőből a vizet) Na persze. Ez hiányzott még nekem. (A telefonra néz, ledobja a cipőt) Most persze hallgatsz, ugye, átkozott szerkesztő?! Bár felőlem akár csöngethatsz is! Engem nem érdekel! (Majmolva) Na tessék, „csengji, csengji!” (Fintorog a telefonra)

Ebben a pillanatban beviharzik a szobába Maggi, Elegánsan van öltözve, ragyogó jó kedve van

MAGGI Nahát, de jó, hogy itt vagy!! (Lehajítja a retikült, térképet, naplót az ágyra, és lerogy egy székre)

IRMA Na igen... (Gyorsan leteszi a poharakat)

MAGGI Micsoda nap! (Lerúgja a cipőjét)

IRMA (halkan) Ezt én is elmondhatom!

MAGGI (nem hallja meg; fűti a lelkesedés) Mindent el akarok mondani neked, nem is sejtet, mi minden történt velem... mert tudod...

IRMA HOL A FÉSZKES NYAVALYÁBA VOLTÁL EGÉSZ NAP?

MAGGI (szelíd csodálkozással néz Imára) MINDENHOL! Tudod, Lennart és én...

IRMA „Lennart”? És te?

MAGGI Ja? Dr. Ryding. és ÉN... délelőtt találkoztunk az utcán, épp itt a szálloda előtt! Ő is a kortárs művészeti múzeumot akarta megnézni, egész véletlenül...

IRMA Micsoda véletlen!

MAGGI Ugye? Úgyhogy együtt mentünk, és... (Vihogva) ...semmire nem emlékszem, mit láttam a múzeumban! Es aztán elmentünk abba kis kápolnába, amelyik a múzeum mögött van, ha már úgyis ott vagyunk... az egy icipici, sötét kis kápolna... nagyon romantikus, tulajdonképpen... és aztán kinn az utcákon valahogy eljutottunk abba a hatalmas parkba... tudod, amelyikben azok a szőnyű emlékművek vannak, a buszból láttuk őket, és még fogadkoztunk, hogy ezeket majd messzire elkerüljük! (Nevet)

Irma is kényszeredetten vele nevet

De a park egyik végében találtunk egy tündéri kis vendéglőt, egy tavacska partján áll... láttad te is? A rózsaszín flamingókat is...?

IRMA És ott ültetek? - Egész nap?

MAGGI Hát... nem, egész nap nem, de azt hiszem, vagy négy óra hosszat.

Legalább! És beszélgettünk!

IRMA Es mit lehet beszélgetni - ennyi ideig?

MAGGI Mindenről a világon! Es annyiszor eszembe jutott, amit tegnap este mondtál...

IRMA Hogy meg kell ragadnia szerelmet?

MAGGI (szelíd lemondással) Nem, nem az! Hanem... (Vidáman) Hirtelen megláttam magam, egész tisztán, érted? Az egész életemet - mintegy kívülről... de mégis telesen tisztán...

IRMA Ez a rózsaszín kód leereszkedése után volt, vagy még előtte?

MAGGI (továbbra is mosolyogva) ...és amikor elváltunk egymástól, annyira fel voltam dobva, hogy még nem tudtam volna rögtön visszajönni a szállodába! Egyedül akartam maradni a gondolataimmal. Érted?

Irma bólint, szinte szemérmesen

És tudod, mit csináltam?

IRMA (döbben) Mit...?

MAGGI Beültem egy bárba!

IRMA Bárba?

MAGGI (élén en) Na mit szólsz? Én! Teljesen egyedül! Besétáltam, és a legnagyobb természetességgel rendeltem egy dupla vodkát! Es aztán... IRMA Aztán?

MAGGI Ott ült-m vagy két óra hosszat! Legalább!

IRMA És?

MAGGI Rendbe kellett szednem a gondolataimat! Le kellett írnom mindent, hogy semmit ne felejtsek el! (Nevet) Képzeld... azt hiszem, teljesen teleírtam és telerajzoltam a naplóm!

IRMA (elfojtja érdeklődését) En mindenestre józan vagyok. (Gyorsan az ágyához megy, és elkezd összehajtogatni a hálóinget)

MAGGI (kicsi magához tér, nézi a hálóinget, Irma zacskóit stb.) Ó, istenem, Irma! Látom, voltál a dolláros üzletben!?

IRMA Igen.

MAGGI Jaj nekem, szörnyen sajnálom, bocsáss meg, teljesen lefoglalt ez a...

IRMA (túlzó határozottsággal) Szó, ami szó, engem is.

MAGGI Téged is?

IRMA Hát mit ehettem volna, ha egyszer két partner is ajánkozott?

MAGGI Tényleg?

IRMA Hát... majdnem kettő, hogy úgy mondjam. Először összetalálkoztam a lépcsőházban Jonsennel, amikor épp indultam kifelé. Csuda jókedve volt, én meg csak úgy foghegyről odaköszöntem neki, na persze nem barátság-talanul, csak hát éppen Jonsen nem az én esetem, bár nagyon aranyos ember... na igen! ... és akár hiszed, akár nem, utánam futott, felajánlotta, hogy eljön velem vásárolni, ma úgysem dolgozik...

MAGGI Na de ..

IRMA Na ige , úgy értem, délelőtt nem dolgozik, mert este persze elterelt bennünket, a báránykát a cirkuszba.

MAGGI Tényleg, milyen volt?

IRMA Hát mondhatom, csodálatos! Ezek az orosz akrobaták... hihetetlenül ügyesek! a meg a bicikliző kutyák, az éneklő barnamedvék meg a... MAGGI Ne mondd...!

IRMA Na mindegy! Szóval Jonsen megkérdezte, hogy eljöhetne-e velem sétálni...

Maggi a szája elé emeli kezét

...na, mire én azt mondtam neki: nézze, Jonsen, maga se fiatal már, ne pazarolja r. m azt a kevés vonzerejét, ami még van, de ő csak nevetett, és pár perc múlva már együtt ültünk a metróban, és elmentünk megnézni a... tudod, azt a palotát, amelyiknek az a tornya van... aztán még gyorsan megnéztük azt a... bár nem, előbb még ittunk egy teát abban a divatos izében... mondhatom, nem valami nagy hely, rozoga székek, törpéknek való teáscsészék, tudod, az, amelyiknek a fülébe beleszorul az ember ujjá... (Mutatja) ...na de hol is tartottam? Ja, igen. Na mit gondolsz, ki ült a mellettünk levő asztalnál? A német!

MAGGI (ironikusan) Atyaisten!

IRMA Ugye? Nem hittem a szememnek! Egy pillanatra arra gondoltam, hogy talán Heikki reinkarnációja, és azt mondtam magamban: „Na, Irma fiam, hát ezért kellett neked ide jönnöd Oroszországba, hogy Heikki megtaláljon, és bosszút álljon.” (Sokatmondó pillantást vet Maggira) Meredten bámult rám, majd szétszedett azzal a hideg tekintetével, de nem hátráltam meg! Nem én! Úgy viselkedtem, mintha ott se lett volna, de neked megmondhatom, hogy már agyon régen nem félttem ilyen rettenetesen, mint most.

MAGGI (szája elé kapja kezét) Uramisten! Csak nem...?!

IRMA (jelenlőségtel és bölintással) De igen! Egy alkoholista! Aki már meg is halt!

MAGGI (jóízú evetéssel) Hát te zseniális vagy! Itt volt az alkalom, hogy elkapd a németet, és te inkább kísértetet csináltál belőle.

IRMA Hogyhogy „csináltam”?

MAGGI Én viszont mindenképp el akarom neked mondani, hogy mi van Lennarttal és velem. Nem is tudom, hogy kezdjem el, mert nem is sejtet, hogy...

IRMA (rágyújt, és ledől az ágyára) Sejttem!

MAGGI De ne sejtethed! Hiszen tegnap nem mondtam el neked szinte semmit arról, ami...

IRMA Maggi, drágám! Aki már hatvanhat évet élt, mint én, az nem teljesen hülye. Azt hiszed, nem láttam rajtad, mennyire megváltoztál tegnap, amikor dr. Ryding felhívott? Azt hiszed, nem láttam a szemedet? A remegő kezedet?

Maggi derűs kételkedéssel nézi Irmát

Azt hiszed, nem hallottam, hogyan forgolódtál egész éjszaka, hogyan vártad, hogy teljen már gyorsabban az idő, és végre találkozhatassatok?
MAGGI Nem várnál egy pillanatig, hogy elmondhassam, mi van? Már égek a vágytól, hogy...
IRMA Azt nagyon is jól látom, hogy már égsz a vágytól, hogy összebújhass az öreg harcossal - bocsánat, Lennarttal; és hogy már égsz a vágytól, hogy felvarrhasd a gombokat a méretre csináltatott pupliningeire... *(Hátradől az ágyon, kezét a feje alá teszi)* Es én még egy pillanatra azt hittem, hogy te...
MAGGI *(dühösen)* Azt hitted! Azt hitted! Azt hitted! Es még te beszélsz itt arról, hogy oda kell a másira figyelni! Miközben egy szót meg nem hallasz abból, amit mondok! *(Járkál, megvetően fúj)* „Paco, a nagy odafigyelő!” Mit adsz neki cserébe a sok hallgatásért?
IRMA *(felcsattan)* Pacót csak hagyd ki ebből!
MAGGI Akkor ne szakíts félbe állandóan!
IRMA Még te beszélsz, aki beszározod itt nekem az életem... szerelmét?!
MAGGI MIT TUDSZ TE A SZERELEMRŐL?

Irmának el kell fordulnia, hogy Maggi ne lássa, hogy sírással küszködik. Maggi rémülten feláll, odamegy Irmához, és meg akarja ölelni, de Irma gyorsan elrántja magát, és sziszegve mondja

IRMA Ne nyúlj hozzám!
MAGGI *(visszaránítja a kezét, mintha megégette volna)* De kedvesem... *(Újabb mozdulattal próbálkozik)*
IRMA Ne nyúlj hozzám!
MAGGI Történt... valami?
IRMA *(megvetően)* „Történt valami!”
MAGGI Úgy értem, van valami...
IRMA Ne kérdezd!

Maggi lemondóan hátrébb húzódik

NE MENJ EL!

Maggi megfordul. Állnak egymással szemben, kis szünet

MAGGI A cirkusz.
IRMA *(megismétli monoton hangon, miközben gyorsan megtöri a szemét)* „A cirkusz.”
MAGGI Nem mentél el.
IRMA Nem. Nem mentem el. Mi ebben olyan különös?
MAGGI De hol voltál egész nap? Merre...
IRMA *(széttárja karját, „mutatja” a szobát)* Itt voltam.

Maggi meg akarja érinteni Irmát, de Irma a bőröndjéhez megy

Meg elmentem vásárolni. *(Előveszi a kendőt, széthajtja)*
MAGGI Istenem, milyen...
IRMA Tudom, tudom.
MAGGI Most már elég!
IRMA Ne vegyek több ilyen közönséges holmit? Ez sajnos már nagyon belém ivódott...
MAGGI Jaj...!
IRMA Egy biztos: Esmeraldának ez nem fog tetszeni.
MAGGI Esmeralda? Ja, a te...
IRMA A lányom. Pszichológus.
MAGGI De hát akkor mi a jóistenért vetted meg?
IRMA *(„odaáll” Maggi elé)* Na figyelj, megmondom neked. Azért vettem meg, mert egy pillanatig azt hittem, hogy a lányomnak, Esmeraldának éppen ez tetszik. Pedig pontosan tudom, mit fog mondani.
MAGGI Mit?
IRMA *(„átlép” a másik oldalra, most ő a lánya, aki átveszi a kendőt, szemöldökét enyhén felhúzza)* „Te már nem változol meg soha, Irma...” *(Kis szünet; Maggie néz)* „Irmának” hív. Engem. Az anyját! *(Válla erőltlenül megrogyan, a kendőt leejti)* Kíméletlen, és nincs benne semmi tisztelet!
MAGGI Ezt meg is mondod neki? *(Leül, és nézi Irma „előadását”)*
IRMA Nem, ilyet nem mondhatok... Az én Esmeraldámnak... Bár - ha így beszélsz, velem, az anyjával! Akkor én is azt mondom neki: „Kíméletlen vagy, és nincs benned semmi tisztelet! Pont olyan vagy, mint Heikki!” Erre ő megfélemedezik róla, hogy nem szabad kiabálnia a pácienseivel, és azt kiabálja nekem: „Apát ebbe ne keverd bele!” Es felnéz a plafonra, vagy az órájára pillant, én meg nem állom meg, hogy ne vágjam ki a kedvenc választomat: „És ezt épp te mondod, a pszichotikus?” Mert tudom, hogy erre azt mondja:

„PSZICHOLÓGUS, MAMA! PSZICHOLÓGUS!” *(Kis szünet)* Csak így tudom elérni, hogy azt mondja nekem, mama... *(Szünet)*

MAGGI *(közbe akar vágni)* De Irma. Hallgass ide. Hát miért nem...
IRMA *(sértődötten néz Maggie)* Miért véded Esmeraldát?
MAGGI Én nem védem! Csak azt kérdelem, hogy miért nem...
IRMA *(félbeszakítja)* Még a nevét se akarja viselni!
MAGGI Micsoda?
IRMA Ilyen névvel, hogy Esmeralda, az ember nem lehet pszichológus.
MAGGI *(próbál nem nevetni)* Na de Irma...
IRMA *(főveszi és golyóvá gyűri a kendőt, és a melléhez szorítja)* Amikor született... örjítően szép gyerek volt! *(Ringatja a kendőt, gyengéden néz rá)* A szeme, a bőre, a finom, selymes bőre... A legszebb nevet akartam neki adnia világon! Heikkinék persze nem tetszett.
MAGGI De a gyerekek örült, nem?
IRMA „Örült?” Az nem kifejezés. Az alatt a rövid idő alatt, amíg benn voltam a kórházban, sikerült rászoktatnia Hugót az itálra.
MAGGI A fiadat?
IRMA Az első házasságból. Ő olyan kicsi volt, mint egy egér, amikor megszületett. Most meg egy szőrös mellű nagy melák. Negyvennégy éves. MAGGI Ő, éppen annyi idős, mint az én Henrikem!
IRMA Ő is Oslóban él?
MAGGI Nem! Amerikában, már vagy húsz éve.
IRMA Magányos farkas?
MAGGI *(nevet)* No... ezt éppen nem mondhatom. Neki meg Bettynek összesen öt gyereke van, Bettynek kettő az első házasságából, és nem csodálkoznék, ha útban lenne a hatodik! Két gyerekorvos, gondolhatod...
IRMA Hát igen, nem mindenki egyformán szerencsés...
MAGGI De a... fiad, Hugo... ő... mivel foglalkozik?
IRMA Mivel „foglalkozik”? Hát leginkább velem, az én életem tönkretételével. A szülei legrosszabb tulajdonságait örökölte, és amikor az apja meghalt, Heikki gondoskodott róla, hogy megőrizze őket. A rossz tulajdonságait.
MAGGI Azért csak nem ennyire szörnyű a helyzet!
IRMA *(felfortyan)* Még hogy nem? A lekvárba nyomott cigarettacsikk meg söröskupak: az neked nem szörnyű? A piszkos zokni a konyhaasztalon: az nem szörnyű?
MAGGI Együtt laktok?

Irma széttárja a karját

De... mit dolgozik?

IRMA Ezt te nem érted! Annyit eszik, iszik és alszik, hogy nincs IDEJE dolgozni! Azonkívül rettenetesen sok energiájába kerül, hogy megpróbálja kicsinálni a vénasszony anyját az örökös siránkozásával, hogy miért olyan igazságtalan vele az élet, éppen VELE!
MAGGI Ó, Irma, ez borzalmas!
IRMA Én a szart szeretem a nevével nevezni. Akkor legalább fel tudom emelni a lábam, és nem lépek bele.
MAGGI Istenem. És én még azt hittem...
IRMA Mit hittél?
MAGGI Tegnap valahogy... az a benyomásom támadt, hogy neked rendben van az életed, hogy úgy élsz, ahogy... kell!
IRMA Es most, hogy tudod, hogy nem úgy élek...?
MAGGI Nem, ezt nem úgy értem...
IRMA Dehogynem! Mert neked aztán tényleg ott van az a piszkosul tökéletes életed, az orvosaid...
MAGGI Na, ezt aztán igazán nem...
IRMA A sikkes ruháid meg a flancos krokodilbőr cipőid...
MAGGI Istenem!! Hogy te milyen... *(Keresi a szót)* ...mit mondjak... nem csoda, hogy Hugo olyan, amilyen!!

Irma éles és megbántott pillantást vet Maggie. Maggi még mondani akar valamit, de inkább nyugalmat erőltet magára. Az ágyához megy, benyúl az egyik szatyrába, kivesz egy üveg martinit, behozza a fogmosó poharakat, tölt, és a poharat tüntető kimértséggel nyújtja oda Irmának

IRMA *(tétován átveszi a poharat)* Ez azt jelenti, hogy ünnepelünk?
MAGGI *(tölt magának is)* Te ünnepelhetsz, amit akarsz. *(Felemeli a poharát, iszik, elrémülten néz maga elé)*
IRMA *(csak nézi pohárral a kezében)* És te... mit ünnepeled? Ha szabad kérdeznem?
MAGGI Ó... nem érdekes. *(Feláll, fogja a toalettczkókját)*
IRMA „Nem érdekes!” Egy órát beszélsz arról, hogy milyen „fantasztikus” volt, és most meg nem akarsz...
MAGGI Hiszen téged nem érdekel!

IRMA (kezét tüntetően a füle mögé teszi, körülnéz) Látsz te itt még valakit, akit ez jobban érdekel, mint engem?

MAGGI („megadja magát visszafordul, leül Irma közelében) Tudod, én és Lennart...

IRMA (elhelyezkedik „figyelő” helyzetbe) Igen...?

MAGGI Már ismertük egymást azelőtt!

IRMA Na ne!

MAGGI A háború alatt, tudod, Kristian és én diákok voltunk, és átszöktünk Svédországba. Képzelted, még csak húszéves voltam, és a kapcsolatunk szinte olyan volt, mint egy házasság. Tudtam persze, hogy mit csinálok, nem erről van szó. De valahogy mégsem voltam eléggé érett ahhoz, hogy „lehiggadjak”, ahogy Kristian mondta.

IRMA Arra ráérünk akkor, amikor meghalunk! De meséld! Mi történt...?

MAGGI Minden rettenetesen érdekelt. Semmivel nem tudtam eléggé betelni, hogy úgy mondjam, tanulni akartam, megérteni a dolgokat, szívni magamba a tudást... Franciát tanultam, de ez nagy butaság volt, mert legszívesebben festeni szerettem volna! (Kis szünet, várja, hogy Irma talán mond valamit, de Irma hallgat, bár nyugtalannak látszik) És festettem is. Szinte titokban, mintha valami bűnt követnék el, amit papa-mama megtiltott, de azért én mégis csinálom!

IRMA „Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú életű légy e földön...”

MAGGI Tudod, az ő szemükben a művészek olyan emberek voltak, akiket az ember ismert! Társaságban „érdekes”, „kellemes” emberek - na de hogy a tulajdon lányuk is művész legyen...?! Mama egészen kiborult a gondolattól, nem is értettem, miért, hiszen neki is olyan... élénk képzelete volt... Igazából, azt hiszem, féltékeny volt. És olyankor az ember gyakran rossz lesz...

IRMA Megvert?

MAGGI Nem - rosszabb! Nem bírta volna elviselni, hogy a lánya kibontakozzon, hogy olyan legyen, amilyen ő szeretett volna lenni az álmaiban. Papa is mindig megmondta, hogy ez a baja... (Megvetően fúj) „Kibontakozni!” Tudod, mit jelentett ez neki? Kanapén ücsörögni, aprósüteményt majszolni, a délelőtti társas életet szervezni!

IRMA Az is művészet!

MAGGI De ő belőlem is ilyen aprósüteményt majszoló bábút akart csinálni!

Irma megtapogatja Maggi karját

Mi az? Mit csinálsz?

IRMA Megnéztem, hogy tulajdonképpen nem fából vagy-e...

Maggi értetlenül néz rá

Igen, mint Pinocchio...

MAGGI Fából voltam, igen! Nem mertem másilyen lenni! Ahhoz viszont nem volt sem kedvem, sem képességem, hogy átvegyem az üzletet, és... Nem... az álmom árulása volt mindazzal szemben, amit tőlük kaptam!

IRMA Es az eljegyzésed Kristiannal? Az is?

MAGGI Nem, az nem! Mama és papa valósággal bálványozta Kristiant. A mi köreinkhez tartozott, jogot tanult, és... (Dacosan) Nem, ez becsületbeli kérdés volt!

IRMA Jézusom. Ez persze még... mit is mondtál... valamikor a múlt században történt, ugye?

MAGGI Jó, tudom, tudom! De hát az egyetlen gyermekük voltam! És igenis tudtam, mi a - becsület

IRMA Nem büntudatot akartál mondani?

MAGGI Az életemet végül is nekik köszönhetem!

IRMA De hiszen éppen hogy elvették tőled! (Kis szünet, derűsen) Párbajoznotok kellett volna! Az is becsületbeli dolog. PANG, PANG! Szemet szemért!

MAGGI (lemondóan néz Imára) Borzasztóan elégedettek voltak, amikor lemondtam a művészi „hőbortjaimról”, és eljegyeztem magam Kristiannal... Sokáig azt képzeltem, hogy ezzel megmentettem a családot, az üzletet és magamat is - és aztán jött a háború. Egy kis kórházban lakhattunk Nynäshamnban annak fejében, hogy tanítottuk a helybeli gyerekeket. Kristian ezt úgy tekintette, hogy jó gyakorlat az ÉLETRE, ahogy mondta, és nekem is nagyon tetszett az egész. A háború után Kristian persze kapitulált, és átvette papa üzletét, én meg...

IRMA ...te meg ott álltál Nynäshamnban, a kórház előtt, a lépcsőn...

MAGGI Igen, és...

IRMA Es ott állt dr. Lennart Ryding.

MAGGI Ezt hogy találta ki?

IRMA Te magad mondtad, hogy „zseniális” vagyok.

MAGGI Egymásra néztünk, és arra gondoltam: „Uramisten, Maggi, tévedtél. Nem azzal jegyeztél el magad, akivel kellett volna.”

IRMA És féltreleptél!

MAGGI (rémulten, nevetve) Miközben Kristian ott állt mellettem?

IRMA Na jó... gondolom, azért nem álldogáltatok ott hármásban a lépcsőn végig, az egész háború alatt?

MAGGI Lennartban az volt a legfantasztikusabb, hogy... LÁTOTT engem. És rajongott a festményeimért, még kiállítás is rendezett nekem a kórházban... Ó, milyen jó at beszélgettünk!...

IRMA (hevesen közbeváág) Atyaisten, Maggi! Ha jól értem, ez maga volta NAGY szerelem!

MAGGI Igen! z az volt! De nem ismerhettem be magamnak, hogy rosszul döntöttem! Hogy élhettem volna azután? Ismertem volna el, hogy a jövőm a szüleim életének közönséges másolata? Ez túlságosan is...

IRMA Öszinte lett volna?

MAGGI (elmegy a tükör előtt) Soha nem tanultam meg rendesen, mit jelent az „őszinteség”, az „igazság”.

IRMA (nyújtogatja a nyakát) Na nézd csak, hogy nő az orrod, miközben beszélés...

MAGGI (önkéntelenül a tükörbe pillant. Észbe kap, megfordul) Jó vicc! Azt hiszed, hazudok?

IRMA Es most..., hogy újra találkoztál Lennarttal... most már tudod az „igazságot”

MAGGI Igen. (Lelkesen leül Irma mellé) Azért tartottuk a kapcsolatot, hosszú éveken át, na persze nem úgy, ahogy te gondold...

IRMA Kár...

MAGGI ...hanem üdvözlőlapokat írtunk egymásnak karácsonykor, meg ilyes-mi. Gyakran érdeklődött, hogy hogy megy a munkám, de hát mit is mondhattam volna, évek óta nem festettem már... Istenem, Irma, miért hozunk mindig rossz döntéseket!?

IRMA Te még mindig azt hiszed, hogy az emberek lehetősége van arra, hogy „döntéseket” hozzon az életében?

MAGGI De hát ezt te is tudod... hát nem így van? Ha visszagondolsz a „nagy döntéseidre” az életedben, ha látod őket, ha emlékszel rájuk, mert bizony emlékszünk igenis EMLÉKSZÜNK MINDENRE ebben az életben - akkor bizony látod, hogy nagyon is tudat, mi a „helyes” és mi a „rossz” döntés. Nem így van? Es hogy igenis volt lehetőség válaszítani!

Irma odatarlja poharát

(Tölt neki, iszika a sajátjából) Kristian volta világ legkedvesebb embere. Jó apa volt, jól értett a szakmájához, és... ÁTKOZOTTUL UNALMAS EMBER volt! Lennart viszont olyan mozgékony és kíváncsi, és... tele van életkedvel...! Istenem, ha arra gondolok, hogy ott álltam, egyik oldalamon Lennart, másik oldalamon Kristian...

IRMA Akkor gondolj arra, hogy jól döntöttél.

MAGGI Hogy mondhatod ezt éppen te?

IRMA Azért, mert nem volt más választásod.

MAGGI Az eljegyzés miatt? Arra gondolsz?

IRMA Nem. Arra, hogy egyik férfi sem volt hozzád való. De természetesen semmi értelme, hogy én erre rámutassak most, amikor éppen megtalálta az „igazságot”... (Feláll, nyújtózkodik, ki akar menni a fürdő-szobába)

MAGGI (elkapja Irma karját, visszatartja) Lennart küldött egy lapot húsvétkor. Megírta, hogy meghalt Julia, a felesége, és elakar utazni valahova, talán Oroszországba, szeptemberben...

IRMA Es megkért, hogy tarts vele?!

MAGGI Megbolondultál? Hogy képzelsz ilyet? Hiszen több mint negyven éve nem láttuk egymást! En azért mégis arra gondoltam: na Maggi, itt az alkalom! Lá ni akartam, TUDNI akartam... úgyhogy körbetelefonáltam az összes lehetséges utazási irodát Svédországban, és végül az egyikben sikerült úgy; sen meg tudnom, hogy egy bizonyos dr. Lennart Ryding jelentkezett a Vaszilij-Tours Moszkvából induló körutazására szeptember negyedikére. En is befizettem.

Irma döbbente hallgatja, egyre jobban beleéli magát

Először olya boldog voltam, majd kiugrottam a bőrből. Aztán elkezdtem aggódni, hogy nevétségesnek fog tartani - egészen megkergültem. IRMA Milyen a z, amikor te „megkergülsz”?

MAGGI Úgy viselkedtem, mint egy kamasz lány, térdig lejárta a lábam az elképzelhető legjobb ruháért, terveztem, hogy mit fogok mondani, ami-kor találkozunk... úgyhogy amikor végre elérkezett az indulás napja, már teljesen kikészültem. Es amikor megláttam őt a repülőtéren...

IRMA (elfúló lélegzettel) És amikor ő meglátott téged...

MAGGI Nem ismert meg.

IRMA Na de amikor megmondta, hogy ki vagy?

MAGGI Dehogyan mondtam, hogy gondolsz ilyet!?

IRMA Hát mámuska legyek, ha én ezt értem! A sok tervezgetés és a hosszú utazás után végre a célhoz érsz, és akkor...
MAGGI Épp erről van szó! Semmit nem volt szabad elárlunom!
IRMA Hiszen ez most hétfőn történt! Egy... két... három nap telt már el azóta!
Kicsi angyalom, hogy bírtad ezt ki?
MAGGI Arra gondoltam, hogy ez az út már önmagában is megéri, végül is mindig szerettem volna eljutni ide, és...
IRMA De miért? Csak annyit kellett volna mondanod: „Szevasz, Lennart, öreg fiú...”
MAGGI Azt akartam, hogy ő vegyen észre engem először! Amikor tegnap felhívott, már tudta, ki vagyok, de nem árulta el magát... Istenem, Irma, amikor ma összefutottam vele, azt hittem, meghalok!
IRMA Az kétségtelenül leegyszerűsítette volna a dolgokat... *(Nem folytatja. Feláll, emeli poharát)* Háromszoros hurrá a jegyespárra! HURRÁ! HURRÁ! HURRÁ!...

Valaki átdörömböl az oldalsó falon

MAGGI *(Imának)* Elég! Elég! ELÉG!
IRMA Eh! Ki kell bírniuk egy kis rögtönzött ünnepést... *(Kihúzza magát, odaáll Maggi elé, és komolyan a szemébe néz)* „Mélyen tisztelt jegyespár... eh, Maggikám. Mi, akik itt összegyűltünk ezen az estén, hogy búcsút mondjunk nyugdíjas vénasszonyéletnek, a következő jelszavakkal bocsátunk ezennel téged a házasság rögzös útjára: távollátás, nagyothallás, prosztata...”
URAMISTEN, Maggi, MICSODA JÖVŐ!

Maggi dühösen keresgéli a szavakat, mérgesen és egész sápadtan néz Imára, olyan kitaróan, hogy Irma kénytelen viszonzni a pillantását. Mondani akar valamit, de ehelyett inkább a falra szegezi a tekintetét, valahová Irma háta mögé

MAGGI Nahát, láttad...?
IRMA *(önkéntelenül hátrapillant)* Mit?
MAGGI Kiterjedt.
IRMA *(zavartan próbálja követni Maggi tekintetét)* Micsoda?
MAGGI A penész?
IRMA Milyen penész?
MAGGI *(közelebb hajol Imához)* A penész!
IRMA *(a falra pillant, aztán közönyösen elfordítja tekintetét)* Nem látok semmi-féle penészt.
MAGGI Annál jobb.

Irma kérdően néz Maggire

(Elindul a sajátága felé) Igen... azért mondom, mert az ágyad nagyon közel van.
IRMA A penész - Mucor Aspergillus -, ami tudvalegőleg közeli rokona a penicillinnek, nem szokott falakon mászkálni.
MAGGI Na ne mondd. Lehet, hogy itt az oroszoknál másfajta penészek vannak...
IRMA *(megvetően fúj)* Ha penészgombára gondolsz, azok csak a halott organizmusokat támadják meg.
MAGGI *(hátradől az ágyon, kezét a feje alá teszi, nézi a „penészt)* Csak ne terjedjen olyan gyorsan, hogy...
IRMA Hogy MI?
MAGGI Csak arra gondolok, hogy talán nem teljesen veszélytelen... ha átmászik rád, amíg alszol...
IRMA Na, ez már beszéd! Csakhogy végre kibökted. Szóval szerinted én már fél lábbal a sírban vagyok... sőt már meg is haltam! Erre kellett neked ez az egész nap Lennarttal, hogy ezt kiagyaljátok!
MAGGI *(gyorsan feláll)* Hagyd ezt abba, Irma! Azt mondd meg nekem, hogy miért nem mentél el ma a cirkuszba?
IRMA Csak azért, mert néha az emberek elege van. Elege van MINDENBŐL. A tengermeyi múltjából meg a rémisztő jövőjéből.
MAGGI Na de Irma, a jövőben benne van a... a következő út Spanyolországba is?
IRMA Mondod te!
MAGGI Hogy érted ezt?
IRMA Épp mielőtt elindultam erre az útra, levelet kaptam Pacótól. Pontosabban az *unokáitól*, mert Paco már nem tudott írni, nem látta a betűket... *(Elkese-redeve, dühösen)* Valami szörnyű szembetegség! Jellemző, ugye? Az én Pacómat kellett megtámadnia az összes spanyol közül az egész világon! Most már talán soha többé nem találkozunk.
MAGGI Csak nem hal bele egy szembetegségbe!
IRMA De tudom, hogy *retteg* tőle.
MAGGI Mindenki fél a halától! Gondolj inkább arra, hogy mennyi szép emlékek van...

IRMA *(elővesz egy játék mackót, a fülét húzogatja)* Éppen ezt teszem! Ezekről szenvedek! *(Feltartja maga elé a mackót)*
MAGGI De hát szereted, nem?
IRMA Hát éppen ez az!
MAGGI A legrosszabb az, ha az ember nem szeret valakit. Hiszen ezt te magad mondtad! És ez az, amit ma értettem meg!
IRMA *(durván elteszi a mackót)* Tudom. Felfogtam. *(Az ágyához megy, a bőrönd zárát csattogtatja)*
MAGGI *(lemondóan és bosszúsan nézi először Imát, aztán Irma púposra tömött bőröndjét)* Minek vetted meg ezt a sok ajándékot már most? Te, aki olyan praktikus vagy? Most cipelheted magaddal Taskentbe!
IRMA *(megpróbálja bezárni bőröndöt)* Te még Taskentbe.
MAGGI Hogy érted ezt?
IRMA En hazamegyek.
MAGGI *(hitetlenkedve)* HAZA? *(Közelebb lép Imához)* De Irma!? *(Magánkívül)* Ezt nem teheted meg! Hallod? Most, amikor... Nem, ezt nem gondolhatod komolyan!? *(Forgolódik Irma körül)* Csak viccelsz, ugye? *(Meg akarja fogni Irma karját, nevetni próbál)* Na, mondd, hogy csak viccelsz!
IRMA *(szelíden félretolja Maggit)* Nincs már itt semmi keresnivalóm.
MAGGI *(nem talál szavakat)* De... hát... nem félsz hazamenni?
IRMA Egy héttel több vagy kevesebb Oroszországban nem változtat semmit a dolgon.
MAGGI De igen!
IRMA *(nyugodtan, miközben valami címkét próbál eltávolítani a bőröndjéről)* Már el van döntve. Jonsen lefoglalta a jegyet. *(Drámai mozdulattal letépi a címkét. Órájára néz)* Kilenc és fél óra múlva ti elindultok keletre. En meg nyugatra.
MAGGI *(ironikusan)* „És többé nem látják egymást...”
IRMA Ti jól meglesztek. Te és Lennart.

Maggi egy ideig csak áll, és nézi Imát, aztán megfordul, sóhajt, és kimegy a fürdőszobába

(Énekel) „Félre bánat, félre bú, mondd utánam, »how do you do«...”
(Énekel, néz Maggi után, körbeszaglássza kicsit Maggi ágyát, hátratett kézzel nézegeti Maggi kis csomagját Megpillantja Maggi naplóját, amely kinyitva hever az ágyon, kíváncsian nyújtogatja a nyakát. Odébb megy, majd újra visszakanyarodik Maggi ágyához, megint kíváncsikodva nézeget, a fürdőszoba felé pillant, ahonnan kihallatszik, hogy Maggi zuhanyozik. Irma hátratett kézzel beleolvas a naplóba, mintha nem is érdekelné, motyog. Aztán elfeledkezik magáról, leül, és tovább olvas. Mihelyt kezébe veszi a naplót, feláll, sétálgatni kezd, olvas, és időnként kifakad) ...MI? Na! NE...! (Lapoz, a szövegben jól látszanak itt-ott Maggi rajzai, addig keresgél, amíg megtalálja a nevét, és elkezd hangosan olvasni:) „...de Irma még önmagának is ellentmond, amikor”... MICSODA? Nem, ezt azért nem mondtam! (Olvas) „A természet megtanítja az embert arra, hogy a boldogságáért harcolni kell...” (Elismerően bólint) Nem rossz, nem rossz...

Maggi sikít a fürdőszobában. Irma ledobja Maggi naplóját az ágyára, és kirohan

IRMA Az ég szerelmére, angyalom, mi baj van...

Először csend, aztán Irma is sikít

AU! PFUJ! ÁÁÁ!

Csapkodás hallatszik ki

MAGGI OTT! Ott van!!!

Tompa puffanás hallatszik ki. Csend. Maggi kijön. Irma is kijön utána, két ujjá között döglött egér himbálózik

IRMA Nem csoda, hogy megjítedél egy ilyen hatalmas patkánytól.
MAGGI De azért te is sikítottál!
IRMA Én nem „sikítottam”. Csak ráordítottam, hogy megbénítsam. Láttad a szemét? Akár egy emberé... Egy pillanatilag azt hittem, hogy...
MAGGI Hogy Heikki reinkarnációja?
IRMA *(Maggi orra előtt himbálja az egeret, mintha tanulmányozná az arcvonásait)* Nem látod, hogy ez a te Kristianod?
MAGGI Ne guszustalankodj.
IRMA *(utánamegy)* Na igen, lehet, hogy nem volt ennyire szőrös, de...
MAGGI Pfu! Dobj be a végébe! És húzd le!
IRMA *(réműlten)* Azt nem szabad! Orosz egereket nem szabad lehúzni a végén!
MAGGI Ehh! Hát akkor dobd be a szemétedobóba a folyosón!

IRMA Az egereket nagy becsben tartják ebben az országban... pont úgy, ahogy mi odahaza a... a kutyáinkat! Enni adnak nekik, meleg, kényelmes szálláshelyük van. és be is tanítják őket... *(Tanulmányozza az egeret)* Kíváncsi vagyok, ez mire volt betanítva.

MAGGI Én tudom! Ez biztosan a KGB egere volt! Kábítószert keresett!
IRMA Hát persze! Látod itt ezt a kis lyukat a halántékán, itt, a füle mellett? Ez itt a mikrofon helye... és ne legyen Irma a nevem, ha ez nem annak az átkozott németnek a műve...

MAGGI *(felrántja a folyosóra vezető ajtót)* Most már ki vele! Dobjd ki!!

Valaki dörömböl a falon. Irma kimegy a folyosóra az egérrel. Maggi dühösen visszadörömböl a falon

IRMA *(visszajön, megáll, nézi Maggit)* Ne hergeld fel magad! Most már nemsokára eltűnök.

MAGGI De én azt akarom, hogy MARADJ!

IRMA Hogy „maradjak”? Hogy egy egész hétig itt lógjak rajtad meg a leendő vőlegényed nyakán? Nem, köszönöm, ebből nem kérek.

MAGGI *(megragadja Irma karját)* Lennart nem „leendő vőlegény”!! Legalábbis nem az ENYÉM!

Irma döbbenetesen néz rá

Igen! Képzeld el! EZ volt az a nagy gondolat, amire ma jöttem rá!

IRMA *(szkeptikusan)* Ami annyira boldoggá tett?

MAGGI *(újra nekifut)* Olyan régen álmodom erről a napról! És Lennart pontosan azt mondta, amit álmodtam, hogy mondani fog! Azt mondta, hogy mindig is szeretett, és még mindig azt akarja, hogy legyek az övé.

Irma egyre nagyobb együttérzéssel hallgatja

Mire azt feleltem neki: „Én is mindig szerettelek.”

Irma bólint

És azt gondoltam magamban: „De nincs szükségem rád ahhoz, hogy boldog legyek.” Aztán meg is mondtam neki. IRMA Micsoda?! Megmondtad?

Maggi lelkesen bólint

Dr. Rydingnek?

MAGGI *(szívvel nevetve)* Igen!

IRMA Na, kellett ennyit zárandokolni...!

MAGGI És amikor megmondtam, egyszerre hihetetlenül... ENERGIKUSNAK éreztem magam! Ezért kellett egyedül maradnom. Es nagyon sokat gondoltam arra, amit mondtál... és tudod, ma, azt hiszem, többet rajzoltam, mint az elmúlt tíz év alatt összesen!

IRMA Akkor újra elkezdhetnél FESTENI is! Majd otthon, ha hazamentél!

MAGGI Igen! Igen! Jaj, ezt mindenképp meg kell mutatnom... *(Körülnéz)* Hova is tettem? *(Az ágyán keresgél, benéz alá is)* Istenem, remélem, nem felejtettem ott a bárban? Vagy lehet, hogy...

Irma közben lassan hátrál a saját ágya felé, hogy eltakarja a naplót

(Futólag rápillant, aztán újra visszanez rá, mert Irma valamilyen különös tartásban áll, mintha kisimítaná az ágyát maga mögött. Maggi végül odamegy hozzá) Mi van ott?

IRMA Ott? Hol ott?

MAGGI A hátad mögött?

Irma rázza a fejét, mintha nem értené a kérdést

Elvetted a naplót?

Irma rázza fejét, de közben átnyújtja a naplót Magginek. Dacosan farkasszemet néznek egymással. Maggi kirántja a naplót Irma kezéből, és súlyos léptekkel visszamegy az ágyához

IRMA Bocsnát.

MAGGI Pff!

IRMA De nem olvastam...

MAGGI Hagyd ezt...

I AMA Legalábbis nem sokat. Csak egy-két szót, itt-ott...

MAGGI Beleolvasol másnak a naplójába, és egy cseppet sem bánta lelkiismeret!

IRMA Mondta, hogy bocsnát!

MAGGI Te vagy a legközönségesebb, legvisszataszítóbb ember, akivel... IRMA *(feladja)* h! Most már úgyis mindegy. Hiszen én már szinte itt se vagyok. MAGGI Helyes Utazz csak el! Minél előbb, annál jobb!

IRMA Egyébként nagyon szép napló. A rajzaid - piszok jók! Az egyetlen, amin csodálkozta, az, amit írtál az egyik helyen... Hogy is írtad? Tudod, az a...

MAGGI *(dühösen)* NEM SZÉGYELLEDEK MAGAD!?

Farkasszemet néznek egymással, Maggi zihál, és nagyon dühös. Irma felkapja Esmeralda kendőjét, és meglengeti Maggi előtt, mint egy torréádor

MAGGI *(nem tudja, hogy sirjon vagy nevéssen, aztán úgy dönt, hogy megnyugszik. Órájára néz, kivesz egy ruhát a szekrényből)* Mindegy, egész este úgysem fogok itt ülni és...

IRMA Nem, tényleg legjobb lesz, ha...

Irma is az órájára néz, és ő is keresni kezd valami ruhát, amit felvehetne. De egyikük sem tudja igazán, mit akar. Maggi felvesz egy szép ruhát. Irma is felvesz egy ruhát. Szemük sarkából figyelik egymást

MAGGI Hova készülsz?

IRMA Hogyhogy készülök?

MAGGI Hát a.. ruha...

IRMA *(végignézi magán, aztán vissza Maggire)* Gondolom, Oroszországból elutazni is ruhában kell, vagy nem? *(Egy pillanatra megáll, és fülel a folyosó felé)*

Maggi észreveszi, követi Irma pillantását, de aztán úgy dönt, hogy nem törődik vele. Folytatják az öltözködést, fülbevalót tesznek stb. Irma megint a folyosóra fülel

MAGGI Mi az?

IRMA Nem tud m, valami furcsa... *(Folytatja az öltözködést)*

MAGGI Mi?

IRMA Mintha valami KAPIRGÁLÁST hallottam volna odakint.

MAGGI Kapirgálást? De hát kicsoda...?

IRMA Sssjj! Hallod? Morog is?

MAGGI Kicsoda?!

IRMA A patkány

MAGGI *(dühösen kinyitja az ajtót, és kinéz a folyosóra. Sápadtan jön vissza)*

Ttt... tt... te... *(Közel lép, fenyegetően)* Te tetted oda az asztalra? A tálcára?

IRMA Na de gondold csak meg! Nem elég, hogy meghal, még szemétdombon is végezze? Nem... az nagyon csúnya dolog volna.

MAGGI *(megint kimegy a folyosóra, aztán visszajön)* Mindenesetre meghalt, az biztos.

IRMA Holtbiztos.

Mindketten folytatják a készülődést, de közben figyelik egymást

Reméljük. ár ugye ha valóban az én Heikkim reinkarnációja volt. Vagy a te... Várj csak! *(Valami eszébe jut, gyorsan kimegy a folyosóra, majd visszajön a egérrel, amely egy ezüsttálcán fekszik. A tálcát a földre teszi, a telefonasztalkáról levesz két gyertyát, és a tálcát két oldalára állítja)* Jaj, mennyire hiányzik nekem ez a Heikki, ez a mocskok, disznó személtáda. *(Meggyújtja a gyertyákat)*

Maggi leoltja a mennyezeti lámpát. Leül Irma mellé. Kis szünet

Nem tudta gyászolni, amikor meghalt a férjem. Soha nem tudtam rendesen meggyászolni.

MAGGI Nekem meg nem volt szabad abbahagynom!

Szünet

IRMA Rohadt dolog.

MAGGI Embertelen.

IRMA Énekeljük át őket az öröklétbe!

MAGGI *(tétován énekelni kezd)* „Szél fúvatlan hajt-e hajót?...”

IRMA „Evező nélkül evezni bír-sz-e?...”

MAGGI és IRMA *(együtt)*

Mondd, elveszítve barátod, a jót, vajon nem sírva sírsz-e?

Hajtja fúvatlan szél a hajót,
Evező nélkül evezni bírok.
Elveszítve barátom, a jót,
bizony, hogy sírva sírok.*

Egy ideig csendben ülnek

MAGGI *(feláll, felgyújtja a lámpát. Irma felé fordul)* Jaj, Irma! Olyan kár, hogy elmégy!

Irma bólint, bánatosan mosolyog

Bárscsak tudnék valamit... Igen, igen...! *(Az ágyához fut, és felkapja a kis csomagot. Átnyújtja Irmának)* Tessék!

IRMA *(nem veszi át)* Nekem?

MAGGI *(mosolyogva bólint, jelzi Irmának, hogy csak vegye át)* Mm! Úgyis ma akartam neked odaadni, és most, hogy...

Irma hátrébb húzódik, makacsul rázza a fejét. Maggi erősködik

IRMA *(széttárja kezét)* De ezt nem kellene... *(Elhallgat, átveszi a csomagot)*

MAGGI *(izgatottan)* Na... nyisd már ki!

IRMA Nem merem.

MAGGI Jaj, menj már! Miért nem?

IRMA Mert... hátha... nem érdemlem meg.

MAGGI *(türelmetlenül toporog)* Ne butáskodj!

Irma kibontja a csomagot, a papír és a zsinór leesik a földre. Áll, és bámul a nyitott dobozba. Felneéz Maggira. Maggi bólint

IRMA Milyen szép...!!

Maggi nem tudja tovább tüntöztetni magát, kivesszi a nyakláncot a dobozból, Irma háta mögé megy, és a láncot óvatosan Irma nyakához teszi

(A nyakához nyúl) De én ezt nem...! *(Kicsit ellenkezve, de azért örömmel hagyja, hogy Maggi összekapcsolja a láncot)* Hát megbocsátod? MAGGI *(Irma elé áll, és gusztálja a láncot)* Hm?

IRMA A „naplódát”?

MAGGI *(megigazítja a nyakláncot)* Megbocsátom. *(Szigorú tekintettel)* De azt nem bocsátom meg, hogy elutazol!!

IRMA *(boldogtalanul)* De hát épp erről van szó!

MAGGI Hogyhogy?

IRMA *(szégyenkezve néz Maggira)* Nem utazom el.

MAGGI Micsoda?

IRMA Nem is akartam.

MAGGI De hiszen azt mondtad, hogy Jonsen... Úgy érted, hogy...?!

IRMA Az ember annyi mindent mond...

* Orbán Ottó fordítása.

MAGGI Szóval te ezt csak úgy „mondtad”? És hogy én mit érzek, az eszedbe se jut? IRMA Te is mondtál mindenfélét!

MAGGI Na jó, de az...! Most aztán tényleg innom kell valamit. *(Fogja a retiküljét, belelép a cipőjébe)*

IRMA *(elmegy a martinisüvegért)* Hova mégy?

MAGGI A bárba! Hova! Veled!

Irma leteszi az üveget, és a nem „illő” cipőjét veszi fel, a vastag talpú túrcipőt

Ebben a cipőben akarsz jönni?

Irma nézi a lábát, átveszi a túsarkú cipőjét, körbemeleg, elégedetten mutogatja magát

Ez már döfi!

IRMA *(csipőjét riszálja)* Ugye?

MAGGI *(lelkesen a tükör előtt)* Kis festék, a harci színek...

IRMA *(parfümöszüvegét vesz elő, és kis parfümöt szóra térde hajlatába)* Csábító illatok...

MAGGI *(szimatol, felkapja a parfümöt)* Mutasd csak! „Poison!” *(Angolos kiejtéssel)* Na igen, ez a TE illatod!

IRMA Hát persze! Hiszen már minden férjem halott!

MAGGI *(mint egy tigris)* És a bárban már ott ülnek az új áldozatok!

IRMA Beleváló vénségek, akik szeretik a PENÉSZT!

MAGGI *(felszabadultan nevet)* Ml aztán nem vesztegetjük az időt!

IRMA *(elégedetten nézegeti a nyakláncát a tükörben)* Nem bizony! Ebben felülmúlhatatlanok vagyunk!

MAGGI *(haját igazgatja a tükör előtt)* És a férfiak még azt mondják, hogy soha nem tudunk dönteni!

IRMA Meg hogy irracionálisak vagyunk!

MAGGI Meg hogy nem erősségünk a logika!

Sokatmondóan rázzák egymásnak a fejüket, nevetnek

(Ismét felkapja a retiküljét, és indulni akar, de feltűnik neki Irma hófehér, fényes, műbőr retikülje) Ezzel akarsz jönni?

IRMA *(a retiküljéről Maggira pillant. Himbálja a retikült, közben csodálkozza nézi)* Hát már itt lóg a karomon. *(Menni akar)*

MAGGI *(megállítja)* De ezzel nem jöhetsz! Ez nem megy a ruhához - ez semmihez nem megy!

IRMA *(kikerüli Maggít)* Pontosan, minta lányom! Nem bírja elviselni az anyja retiküljét... *(Már kinn van a folyosón)* ...neked finom holmik kellene, amelyeknek valami stílusuk van... nem tóparti naplementék vagy legelésző szarvasok, nem...

MAGGI *(felkap egy másik retikült, és utánafut)* Várj, Irma! Hozd inkább a másikat, ezt itt, ez mégiscsak kicsit visszafogottabb, kicsit semlegesebb...!

FÜGGÖNY

Fordította: Kúnos László